

บทนำ

ถุงผ้าสีดำถูกกระชากออกอย่างไม่เบาเหมือนนัก ศีระชะที่เพิ่งได้รับอิสระจากพันธนาการมืดดำนั้น มีผมยาวสยายยุ่งเหยิง บ่งบอกให้รู้ว่าเป็นหญิงสาวร่างผอมบาง เธออยู่ในชุดสูททำงานที่แม่เก่าจากการใช้งาน แต่ก็เสริมความภูมิฐานให้ดูเป็นสาวทำงานที่มีประสบการณ์คนหนึ่ง

หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ หลับตานิ่งๆ ก่อนลืมตาขึ้น กะพริบตาอีกหลายทีที่กว่าจะตั้งสติได้

หลังจากถูกปล่อยออกมาจากโลกมืด ใช้เวลาอีกชั่วครู่กว่าที่สายตาจะชินกับแสงสว่างจ้าของโคมไฟกำลังสูงที่เสาตึกล้ำหน้าจันต้อย หยีตาพลางเบือนหน้าหนี พร้อมกับพยายามกวาดตาเก็บรายละเอียดรายรอบไปด้วย ซึ่งทำให้เธอยิ่งตื่นตระหนกเมื่อพบว่าสถานที่นี้มีสภาพคล้ายโกดังร้างสักแห่ง ความมืดทึมครอบคลุมรายละเอียดทั้งหมดไว้เห็นเพียงเงาตะคุ่มรางๆ ของสถานที่โล่งกว้างภายในอาคารร้าง ในความสลัวยังพอเห็นว่ามีเสาเหล็กโปร่งพุ่งตรงขึ้นไปสู่ความมืดมิดของหลังคาโกดัง รอบตัวมีคนอยู่เกือบสิบคน เห็นเป็นกรอบเงาร่างดำทะมึน ล้วนเป็นเงาร่างของผู้ชายตัวใหญ่ทั้งนั้น

ทุกอย่างดูคลุมเครือไปหมด ยกเว้นไว้แค่โคมไฟที่กำลังเสาตึกล้ำแสง

ไฟสว่างจ้าใส่หน้าเธออยู่เฉยๆ มันทำให้ตาพร่าไปหมดจนไม่อาจสังเกตเห็นรายละเอียดอื่นใดได้มากนัก

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น!?”

คำถามผุดขึ้นในหัวพร้อมกับสำรวจตัวเองอย่างละเอียด

เธอนั่งอยู่บนเก้าอี้แข็งๆ ตัวหนึ่ง แขนสองข้างถูกจับไปพล่หลัง และพันนาการไว้ด้วยอะไรแข็งๆ ที่ลองขยับดูแล้วพบว่ามันไม่อาจหลุดได้ง่ายๆ แถมยังบาดเนื้อจนเจ็บอีก

“นี่คือ...กำลังโดนลักพาตัวอยู่ชั้นหรวอ เหมือน...ในหนังไซปะ?”

โกดังร้าง เหี่ยวถมมืดตืดเก้าอี้กับคนร้ายอีกผู้หนึ่ง...

เดี๋ยวนะ...จะบ้าเรอะ!

คนอย่างเธอเนี่ยจะถูกลักพาตัว!

ลักพามาทำไม!!!

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ พวกคุณจับตัวฉันมาทำไมคะ” แม้จะตกใจ หัวันระแวง เจ็บแขน และหวาดกลัว แต่หญิงสาวก็ยังพูดเพราะเชียว...

แน่นอน หลังจากตั้งสติได้ แม่อยากกรีดร้องตะโกนหรือก่นด่าไม่ซ้ำคำแค่นั้น แต่เธอก็ยังรักตัวกลัวตายพอจะรู้ว่าหากทำให้คนร้ายไม่พอใจแม้เพียงนิดเดียว ชีวิตน้อยๆ ที่ไม่ค่อยมีใครสนใจให้ความสำคัญนี้อาจหลุดลอยไปได้ง่ายๆ

ให้ตายเถอะ คนอุตสาหกรรมก่อพันอตนต่อความลำบากในชีวิต ยี่สิบปีนิดๆ มาจนขนาดนี้ เรื่องอะไรจะมาถูกฆ่าง่ายๆ เพราะสติแตก ตาใจจริงมันไม่โหดจริงไหม

“ฉันว่าคงมีการเข้าใจผิดกันแล้วละ ฉันไม่ใช่คนสำคัญหรือมีศัตรูที่ไหนเลยนะคะ” มิตรก็ไม่มี...รวมถึงคนจะมาไถ่ตัว หากเรียกค่าไถ่ขึ้นมาจริงๆ เห็นทีจะรอดยากแหง ฮือ...

“พวกคุณจับคนมาผิดหรือเปล่าคะ” นึกดีใจที่เสียงที่ถามออกไป

ไม่สิ้นเลยสักนิด ทั้งๆ ที่กลัวจนหัวใจเต้นรัวแทบทะลุออกนอกอกอยู่แล้ว การพยายามต่อรองเอาชีวิตรอดนั้นคงทำให้กลุ่มโจรสลึกลับตัวขึ้น มาสักทีละมั้ง เพราะมีคนหนึ่งเดินมาตรงหน้า บดบังแสงไฟจนเห็นเป็นเงาทะมึนของร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่ง เขาหันหลังให้แสงที่ส่องหน้าเธออยู่ ทำให้ไม่อาจเห็นรายละเอียดอื่นใดของเครื่องแต่งกายและดวงหน้านั้นได้ นอกจากความสูงใหญ่มหึมาเกินกว่าผู้ชายร่างสันทัดทั่วไป

“รลิกา สுகนธรรสา ไม่ใช่เธออะ” เจ้าของเสียงหัวเราะๆ งามขึ้น ทำเอาเจ้าของชื่อและนามสกุลสะดุ้งแทบตกเก้าอี้

“ทะ...ทะ...ทะ...ทำไมคุณถึง...” รลิกาติดอ่าง เอ่ยคำถามแทบไม่เป็นคำ

“ทำไมฉันถึงรู้จักชื่อเธอได้ล่ะเธออะ” ร่างในเงาทะมึนตรงหน้าถามด้วยน้ำเสียงที่ทำให้จินตนาการได้ถึงรอยยิ้มร้ายกาจบนหน้าในเงาดำนั้นได้เลย จากนั้นคนตรงหน้าก็เฉลยโดยหยิบกระเป๋าสตางค์สีชมพูของเธอออกมา บอกให้รู้ว่าเอกสารส่วนตัวรวมถึงเงินอันน้อยนิดจนน่าอนาถที่มีติดกระเป๋ายามพลายเดือนนั้นไม่น่าจะรอดพ้นจากการสำรวจของเขาไปได้

บัตรประชาชนที่มีรูปถ่ายสีหน้าเหลืองล้าเมื่อตอนอายุสิบห้าปีของหญิงสาวปรากฏแก่สายตาของคนที่ยึดเอาทรัพย์สินชาวบ้านไปเปิดดูโดยพลการ ดูเหมือนว่ารูปของ ‘เด็ก’ ที่ปรากฏบนบัตรแข็งในมือนั้นจะทำให้เขาบังเอิญไปนึกหนึ่งก่อนทำเสียงขึ้นจมุกแบบขำใจ ยัดบัตรประจำตัวประชาชนที่ผ่านการใช้งานห้าปีมาแล้วนั้นคืนที่เดิม ก่อนโยนกระเป๋าสตางค์เก่าๆ โบนั่นคืนให้บนตักเจ้าของ ซึ่งแน่นอนว่าเมื่อโดนพันธุนาการเอาไว้ ย่อมไม่มีมือว่างเอื้อมมารับไว้ ทำให้กระเป๋าพลาสติกใบน้อยสีหวานไหลพรีดลงไปหล่นแปะกองอยู่ที่พื้นแทบเท้าเธอโดยไร้การเหลียวแล

“เธอไม่รู้ตัวจริงๆ เหมียวว่าไปทำอะไรไว้ล่ะ” เจ้าของเสียงหัว

ตวัดเสียงคุกคามเข้าใส่ น้ำเสียงดูदनราวกับเธอไปทำเรื่องเลวร้ายเกิน
อภัยเอาไว้ และเขาเอาตัวเธอมาเพื่อล้างแค้นให้สาแก่ใจ

ความหมายร้ายแรงที่หลุดออกมานั้นทำเอาคนฟังรีบสั่นหน้ารัวๆ
ด้วยความกลัวถึงขีดสุด

มือใหญ่ตะปบหมับ รวบคางรลิกาไว้ให้หยุดส่ายหน้าอย่างสติ
แตก มือแข็งแรง ปีบคางเล็ก บังคับให้เงยขึ้นรับแสงจ้าที่แยงตาจนตาพร่า
แทบน้ำตาไหล

“คะ...คุณเป็นใคร แล้ว...ฉันไปทำอะไรให้คุณโมโหคะ” รลิกา
กลั่นใจฝืนความหวาดกลัวถามออกไปปากคอสิ้นขณะชายตรงหน้า
ผู้ซ่อนตัวตนอยู่หลังแสงไฟนิ่งมองลงมาเหมือนประเมิน

ชายหนุ่มมองดูดวงหน้าซีดเผือดนั้นอย่างพิลึก เธอเป็นผู้หญิง
ผิวสีกลางๆ ไม่ได้ขาวจัด แต่ความหวาดกลัวทำเอาดวงหน้านั้นถอดสี
จนดูขาวเผือดกว่าปกติ ดวงหน้าเรียวค่อนข้างชูปมอมทำให้ดวงตาที่
กำลังตื่นตระหนกดูนั้นดูโตขึ้นกว่าเดิม แม้จะหวาดกลัว แต่ไม่ได้แสดง
ความขลาดเขลาออกมา กลับมีรอยไต่ร่องรอยและสติมันคง

ถ้าเป็นสถานการณ์ปกติเขาคงรำคาญ

เหยื่อ...ที่ไม่ยอมทำตัวเป็นเหยื่อนั้นน่ารำคาญสินดี

พวกมันควรจะหวาดกลัว สติแตก กรีดร้อง อ้อนวอน แสดงท่าที
ศิโรราบเพื่อทำให้งานของเขาง่ายเข้า ไม่ใช่ทำสีหน้ามุ่งมั่นที่จะเจรจา
ต่อรองกันแบบนี้

แต่คิดอีกที...ในสถานการณ์แบบนี้การที่อีกฝ่ายมีสติพอจะเจรจา
ต่อรองกันได้อาจทำให้งานของเขาในครั้งนี้น่าง่ายขึ้น...มัง

คนคิดพยักหน้าให้ตัวเองโดยไม่สนใจจะตอบคำถามของอีกฝ่าย
เขาปล่อยมือออกหลังจากพลิกดูดวงหน้าซีดเขียวหน้านั้นจนพอใจแล้ว

ชายหนุ่มกวาดตามมองร่างมอมๆ ของผู้หญิงตรงหน้า ร่างนั้น
อยู่ในชุดสูททำงานดูภูมิฐาน...ภูมิฐานแบบหลวมๆ นะ

สุทตัวนั้นไม่พอดีกับร่างผอมกะหร่องสัณนิดิ แถมยังเก่าจนจวนจะขีด ขวนให้คิดไปว่าเป็นของมือสองที่รับสืบทอดมา หรือไม่อย่างนั้นก็ผ่านการใช้งานมานานแล้ว บ่งบอกว่าเจ้าของชุดนั้นผ่านการทำงานมาเนิ่นนาน ทั้งๆ ที่ในบัตรประชาชนบอกว่าอายุเพิ่งย่างเข้าวัยยี่สิบปีเท่านั้นเอง

เป็นวัยที่ควรอยู่ในชุดนักศึกษา ตั้งหน้าตั้งตาทำรายงานส่งอาจารย์ กิน เที่ยว ขอเงินพ่อแม่ใช้ ไม่ใช่มาอยู่ในชุดทำงานเก่าหลวม โพรกเหมือนยืมของใครสักคนที่ตัวใหญ่กว่ากันสักสองไซซ์มาสวมแบบนี้

คิ้วเข้มขมวดมุ่นอย่างชัดใจกับสภาพของสตรีตรงหน้าที่เต็มไป ด้วยรายละเอียดที่น่ารังเกียจในสายตาเขาไปเสียทุกส่วน ไม่ว่าจะป็นรูปร่างผอมบางเกินไป ตัวก็เล็กเหมือนขาดสารอาหารทำให้ดูคล้ายเด็กมากกว่าหญิงสาว แถมยังดวงตากลมโตที่คลอหยาดน้ำนั้นอีก

“ฉัน...ฉันไปทำอะไรให้คุณนั้นหรือคะ”

เจ้าของคำถามตัวสั้นเทา แต่ยังเห็นได้ชัดถึงความมุ่งมั่นที่จะพยายามควบคุมสถานการณ์ให้ได้

“เธอช่วยชีวิตคนคนหนึ่งไว้” เจ้าของเสียงห้าวเอ่ยหัวงๆ เปี่ยมล้นด้วยความไม่พอใจ

“หา” รสีกาอ้าปากค้าง ตาค้าง อุทานออกมาอย่างตลกอกตลกใจ ไม่เข้าใจว่าการช่วยคนมันผิดตรงไหน แต่ที่สำคัญกว่านั้นคือ...

“ฉะ...ฉันไปทำอะไรแบบนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่หรือคะ” หญิงสาวถามอย่างซื่อๆ หน้อย คนอย่างเธอเนี่ยละ...ไปช่วยชีวิตคน...ถ้าเคยทำก็ต้องรู้ตัวสิ!

“เมื่อสองอาทิตย์ก่อน” คำตอบเสียงห้วนมีรอยแค้นเคืองขนาดหนัก

รสีกาเมินตื้อไปหมด พยายามคิดค้นแทบตายว่าเมื่อสอง

ลับดาห์ก่อนเธอไปทำอะไรที่ใกล้เคียงกับการช่วยชีวิตคนไว้ตอนไหน
ซึ่งไม่มีความทรงจำใดๆ ที่น่าจะเกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือใครเลยสัก
นิดเดียว

สองลับดาห์ก่อน...มันคือช่วงเวลาที่สุดแสนปกติของเธอเลย
นี่นา ตื่นแต่เช้า รับประทานอาหารแต่งตัวไปทำงานที่สำนักงานทนายความ
เป็นงานธุรการแบบจำเจที่สุดเท่าที่มีมนุษย์พนักงานรูทีนต้นทุนต่ำคนหนึ่ง
จะสรรหางานที่จำเจมาทำได้

ช่วงกลางวันควบเย็นก็กินที่ร้านป่าข้างสำนักงานทุกมื้อ เลิกงาน
แล้วก็ไปทำพาร์ตีใหม่ต่อที่สเปสลับกับร้านดอกไม้ซึ่งอยู่ไม่ไกลกันนัก
เป็นกิจวัตรประจำวันที่เธอทำมากกว่าสี่ปีแล้ว...แล้ว...แล้วเธอเอาเวลา
ที่ไหนไปช่วยชีวิตคนนั่นหะ

แต่เดี๋ยวลี...ก่อนจะไปถึงการย้อนรำลึกว่า ‘เมื่อไร’ ควรเป็น
คำถามว่าเธอไปช่วย ‘ใคร’ ไว้กันแน่

ใครกันที่รอดชีวิตจากการช่วยเหลือของเธอแล้วทำให้มีคนไม่
พอใจ...

“อะ...ฉันไปช่วยใครไว้หะคะ” รลิกากลั้นใจถามพลางกลืน
น้ำลายฝืดคอก รอฟังความเกรี้ยวกราดในข้อหาที่เธอจะประกำไว้

ดูจากความโกรธที่เธอแสดงออกมาแล้ว...คนคนนั้นน่าจะเป็น
คนที่เธอเกลียดมากๆ แน่ๆ เลย คงเป็นศัตรูคู่แค้นที่เธอเกลียดชัง
อาฆาต และอยากให้ตายโดยไม่มีเงื่อนไข แต่...เธอดันไปขัดขวางเอา
ไว้สินะ

“พอฉันเอง!”

1

“หา!?” รลิกาอุทานก่อนเกิดความเงิบงันขึ้นในบรรยากาศ แม้แต่คนรายล้อมอยู่ซึ่งคาดว่าจะเป็นลูกน้องของเขายังขยับตัวอย่าง อืดอาดเลย ดูเหมือนทุกคนจะคิดได้ตรงกันถึงความไม่ถูกต้องในบท สนวนหานี้

“เออ...คุณไม่ถูกกับพ่อตัวเองถึงขั้นอยากให้เขาตายเลยหรอ ค่ะ” รลิกาทนไม่ไหว เธอหลุดคำถามออกไปด้วยสีหน้าเหมือนคนจะ ร้องไห้ รู้สึกว่าได้เข้ามายุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวที่โหดร้ายเกินไปเสียแล้ว... อย่างไม่รู้ตัวด้วย

“ใจเย็นๆ นะคะ บางอย่างความรุนแรงก็ไม่ได้ผลเสมอไปหรอก นะคะ ยิ่งเป็นเรื่องในครอบครัวด้วยแล้ว ครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญที่เรา ควรรักษาเอาไว้นะคะ” รลิกาพยายามกล่อมผู้ชายตรงหน้าเพื่อรักษา ชีวิตเอาไว้ แต่ดูจะไม่ได้ผล เพราะได้รับเสียงตวาดตอบกลับมาดังลั่น

“หนวกหูนะ! หุบปากเดี๋ยวนี้!” น้ำเสียงเหี้ยมๆ นั้น เขาดูจะโกรธ มากกว่าเดิมเสียอีก ท่าทางโกรธจนเหมือนอยากจะบีบคอเธอเขย่า จน ลูกน้องเขาต้องเข้ามาห้ามไว้

“นายครับ ใจเย็นครับ”

“ขืนว่าความทำอะไรลงไป นายใหญ่จะโกรธเอาได้นะครับ”

เสียงปรามหลายเสียงนั้นทำให้เกิดอาการฮึดฮัดจิตใจ แต่ก็ทำให้เขาตั้งสติได้มากพอจะไม่พุ่งเข้ามาบีบคอธรริกาเขาให้สัมพันธ์กับอารมณ์ที่กำลังปะทุเดือด

“ห้ามพูดถึงพ่อฉันอีก” มือใหญ่ยกขึ้นชี้หน้าเธออย่างหยาบคายพร้อมกับสั่งเสียงแข็ง “แล้วก็ทำตามคำสั่ง เข้าใจไหม”

ในสถานการณ์นี้...เหยื่ออย่างเธอจะทำอะไรได้อีกล่ะ นอกจากพยักหน้าอย่างยอมจำนน

ร่างในเงาย้อนแสงหันไปพยักหน้าให้ลูกน้องตัวเอง มีคนยกโต๊ะเล็กตัวหนึ่งเข้ามาตั้งพร้อมกับวางเอกสารบางอย่างหน้าตาคคล้ายเอกสารราชการแผ่นหนึ่งพร้อมปากกากลางบนโต๊ะ

“เซ็นซะ!” เสียงสั่งสุดเผด็จการจนคนฟังทำหน้าเหลือ อ้าปากค้าง เยมมองอีกฝ่ายที่อยู่ในเงามีตอยู่ชั่วพัก

“บอกให้เซ็นชื่อลงไปไง” เขาย้ำคำสั่งอย่างหงุดหงิด

“มะ...ไม่ได้” ธรริกาตอบเสียงเบา สายหิวซ้าๆ อย่างท้อแท้

“ทำไม่ไม่เซ็น” เจ้าของน้ำเสียงพาลพาโลดตาม มีเค้าเหี้ยมเกรียมจนคนฟังรู้สึกได้ว่าตัวเองคงไม่รอดชีวิตจากโกดังร้างนี้แน่ๆ

“ฉันเซ็นไม่ได้...คุณ...คุณมัดมือฉันอยู่”

ธรริกาเงยหน้าบอกกึ่งดัดพ้อด้วยเสียงสั้นๆ แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่ออีกฝ่ายทำเสียงจึกจ๊กจิตใจ ก่อนที่เขาจะหยิบมีดพกออกมา มันเป็นมีดพับที่เมื่อเปิดออกก็ส่องประกายวาววับกรีดหัวใจเหลือเกิน โดยเฉพาะเมื่อมันฉวัดเฉวียนมาใกล้หน้า

ร่างสูงใหญ่ชะโงกตัวผ่านเธอไปด้านหลัง มีเสียงคล้ายอะไรสักอย่างโดนตัดขาดฝั่งก่อนมือของธรริกาจะเป็นอิสระ หญิงสาวรีบชักแขนมาหวดข้อมือที่มีรอยแดงจากการถูกรัดนั้นขณะคนตรงหน้าถอยห่างออกมายืดตัวตรง คงเงาร่างทะมึนมึนมาอยู่ตรงหน้า ทั้งไว้เพียงกลิ่นจางๆ ของน้ำหอมผู้ชายปะปนกลิ่นบุหรี่และกลิ่นขมๆ ไหม้ๆ ของอะไร

สักอย่างที่เธอไม่คุ้นเคย

“เซ็นชะ อย่าตูดตึก” เสียงเหยิ่มโหดกลับมาคุกคามเธออีกครั้ง
โต๊ะเล็กถูกเลื่อนมาตรงหน้ารลิกา และกระดาษหนาๆ ที่วางไว้
แต่หญิงสาวไม่ทันได้ใส่ใจในตอนแรกก็ปรากฏชัดแก่สายตา...เต็มสอง
ตาว่ามันคือ...คือ...

“คะ...คุณจะ...จะให้ฉันเซ็นอะไรคะเนี่ย!!!”

ท้ายประโยคคือเสียงหวีดแหวกเกือบเป็นตะโกนใส่ด้วยความสติ
แตก ความเยือกเย็นกลัวตายที่ผ่านมาพังทลายลงตรงนี้เอง ตรงที่เข่า
จะบังคับให้เธอเซ็น...เซ็น...

“นี่มัน...ทะเบียนสมรส!” รลิกาเอ่ยชื่อเอกสารราชการฉบับนั้น
ออกมาด้วยน้ำเสียงสติแตกที่อยู่ๆ จะมีคนมาบังคับให้เธอเซ็นชื่อลงบน
ทะเบียนสมรสเนี่ยนะ!

“เซ็นๆ ไปเหอะน่า” ผู้ชายตรงหน้าเอ่ยเสียงหนักคล้ายกำลัง
หมดความอดทน

“ไม่! คุณจะ...จะ...จะ...” รลิกาคิดอย่าง ไม่อาจเอ่ยคำพูดต่อมา
ได้ ใครจะพูดอะไรออกมาได้ ถ้าหากว่ามีปืนจ่อหัวอยู่แบบนี้ละ!

ถูกแล้ว ใจผู้ชายตรงหน้าควักปืนออกมาจากอกเสื้อ เอามาจ่อ
หัวเธออยู่!

ปืนนน!!!!

อาวุธโลหะสีเงินวาวที่มีกลิ่นของน้ำมันและกลิ่นเหม็นไหม้ขมๆ
ระเหยออกมาจางๆ...กลิ่นเดียวกับที่เธอได้กลิ่นจากตัวเขา รลิกา
สันนิษฐานว่ามันคือ...กลิ่นดินปืนไซ้ใหม่

คือ...นี่คืออาวุธที่เคยถูกใช้งานมาแล้วหลายๆ ไซ้ปะคำ

“เซ็น!” คำสั่งสั้นมาพร้อมการขึ้นลำกล้องปืนดังกริ๊ก! บ่งบอก
ให้รู้ว่าจะไม่มีการประนีประนอม หรือต่อรองใดๆ อีก

หญิงสาวคว้าปากกามาถือไว้ มือไม้สั่น ชีดแกรกลงไปโดยยัง

ไม่ทันเปิดหัวปากกา ก่อนพบว่าเซ็นไม่ติด และใช้เวลาอีกพักหนึ่งความ
หาทางเปิดหัวปากกาด้วยมือไม้สั่นเทา สั่นเสียจนเซ็นลงไปแบบโย้เย้
ไม่เป็นภาษา

หลังความพยายามไม่เป็นท่าที่สร้างเส้นยึกยือไม่เป็นภาษาขึ้น
บนแผ่นกระดาษ มือใหญ่ก็เอือมมากระซากคืนไปทั้งกระดาษและ
ปากกา เขาก็มลงเขียนอะไรลงไปในตำแหน่งใกล้ๆ กับที่รติกาเซ็นไว้
ก่อนยกขึ้นมาดูแล้วทำเสียงจ๊กจ๊กขัดใจ

“เซ็นแบบนี้ใช้ได้ทีไหนกัน!” ตวาดเสียงเกรี้ยวกราดเช่นเขี้ยวใส่
คนตัวสั้นนั่งงกบนเก้าอี้ “ยื่นมือมา!”

“อะ...ฉันกะ...กลัว...มือมันสั้นเอง...หยุดไม่ได้” รติกาแก้ตัวเสียง
แห้งขณะยกมือสั้นๆ ขึ้นให้อีกฝ่ายเห็นชัดๆ ว่ามันยังสั้นอยู่เลย

ข้อมือบางถูกขยวมับขึ้นและใช้เวลาเพียงเสี้ยววินาทีเท่านั้นที่
ชายหนุ่มตรงหน้าตัดสินใจวางแผ่นกระดาษลงบนโต๊ะ ก่อนหยิบมีด
คมกริบขึ้นมา ทำท่าจะเฉือนลงไปบนมือคนที่อ้าปากค้างตาค้าง ซ็อก
จนกระทั่งร้องยังร้องไม่ออก แต่คนที่พากันร้องออกมาคือบรรดาลูกน้อง
ของเขาที่รีบလာเข้ามาห้าม

“นายน้อยครับ อย่าทำเขาเป็นแผลสิครับ นายใหญ่รู้เข้าจะไม่
ดีนะครับ” ลูกน้อง...ที่นั่นจะเป็นคนสนิทเข้ามากระซิบห้ามไว้ ทำเอา
เซลดสาวผู้เกือบโดนเชือดค่อยถอนใจเสือกออกมาอย่างโล่งอกเมื่อมีด
คมวาววับเล่มนั้นเคลื่อนห่างออกไป

“จั้น...แก! เอามือมาให้ฉันเฉือนสิ ฉันจะเอาเลือดทำหมึก
แสดมบีนัวแม่นี้ให้มันเสร็จๆ ไป” ‘นายน้อย’ เอามีดชี้หน้าลูกน้องที่
ครวญพากันถอยกรูดห่างออกมาเป็นวงกว้าง

“มะ...ไม่ต้องใช้เลือดไม่ได้เหรอครับ” คนถามเป็นผู้ชายตัวโตที่
ทำเสียงเหมือนจะร้องไห้ ขณะรอบตัวมีการเคลื่อนไหววุ่นวายก่อนที่
คนหนึ่งจะร้องขึ้น

“มีน้ำมันเครื่องเก่าๆ อยู่ตรงนี้ น่าจะใช้แทนหมึกได้ครับนาย”

อดีตต่อมารลิกาผู้มือเลอะคราบน้ำมันเครื่องดำเหนียวหนึบก็ได้แต่ทำตาปริบๆ เมื่อถูกบังคับให้ประทับรอยนิ้วมือลงในเอกสารเรียบร้อยแล้วตัวเจ้านายของกลุ่มคนร้ายก็พับกระดาษแผ่นนั้นเก็บเข้าไปนอกเสียก่อนหันไปสั่งลูกน้องตัวเอง

“เรียบร้อย กลับ”

พวกคนกลุ่มนั้น...พอบอกกลับก็หมุนตัว ทำท่าจะไปกันเดี๋ยวนั้นเลย

ดี๊ๆ อย่างนี้เลยอะ!?

“เดี๋ยวก่อน” รลิกากลั่นใจหลับหูหลับตาตะโกนขึ้น ยังดีที่พวกเขาอมหยุดชะงัก หันกลับมา

“ช่วย...กรุณา...ตัดไอ้ที่มันรัดขาฉันออกให้หน่อยได้ไหมคะ...”

รลิกาบอกด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้

นอกจากมือที่เป็นอิสระจากการโดนพันธนาการไพล่หลังอยู่แล้วขาทั้งสองข้างของเธอยังคงถูกมัดตรึงติดกับขาเก้าอี้ด้วยเส้นเคเบิลไทร์แข็งๆ ซึ่งหญิงสาวลองขยับดูแล้วพบว่ามันแข็งแรงและไม่มีทางที่เธอจะดิ้นหลุดได้ด้วยตัวเองแน่ ดังนั้นการถูกมัดทิ้งไว้ที่น่าจะอันตรายกว่าการเรียกพวกเขากลับมาแหงๆ

“น่ารำคาญชิบหาย” คนที่ถูกเรียกว่านายน้อยสบถหยาบคายแต่ก็ยอมเดินกลับมา

ร่างสูงเดินเข้ามาใกล้ก่อนก้มตัวคุกเข่าลงตรงหน้า และควักมีดคมๆ ของเขาออกมาอีกครั้ง นาที่นี้รลิกาเห็นใบหน้าเขาแล้ว พวกลูกน้องของเขาเปลี่ยนจากคอมพิวเตอร์ไฟมาเปิดไฟแรงเทียนต่ำเพื่อให้เห็นทางออกจากโกดัง คอมพิวเตอร์ที่ใส่สองหน้าคุกคามกันเหมือนอยู่ในหนังสือลับจนถึงเมื่อถูกเก็บกลับไปแล้ว

ดังนั้นจึงมีแสงสลัวเลือน แต่พอเห็นโครงร่างของผู้ชายตัวใหญ่

ในชุดสูทได้...เดี๋ยว!

โจรบ้าอะไรอยู่ในชุดสูท!?

แถมทำตัวลึกลับปานนี้

แถมยัง...บังคับให้เธอลงนามในเอกสารบ้าง? นั่นอีก

นี่มันบ้าไปแล้ว

และสิ่งที่บ้าสุดของเรื่องนี้คือ...เรื่องทั้งหมดนั้นดันมาเกิดกับเธอ นางสาวรลิกา สุคนธ์ธสา คนธรรมดาคนสุดท้ายในโลกที่ควรจะเจอเรื่องบ้าบอแปลกพิลึกโลกแบบนี้!

เสียงของการตัดเส้นเคเบิลแข็งๆ นั้นดังฝั่งติดกันสองครั้งก่อน ข้อเท้าเธอจะได้รับอิสระในที่สุด

ผู้ชายคนนี้ต้องตัวสูงใหญ่มาก เพราะเมื่อเขาคुकเขาลงมาดวงหน้านั้นกลับอยู่ใกล้ระดับเดียวกับเธอที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ ทำให้รลิกาได้โอกาสในการสำรวจรายละเอียดของดวงหน้านั้น

‘หัวหน้าโจร’ มีจมูกโค้งเป็นสัน คิ้วเข้มหนา ริมฝีปากสีแดงจัด เข้มแน่นดูเอาแต่ใจ ดูโดยรวมแล้วนับว่าดวงหน้าค่อนข้างเกลี้ยงเกลาทีเดียว ถ้าไม่นับรอยไรเคราเขียวๆ ที่ขึ้นบางๆ ที่ยิงเสริมบุคลิกให้ดู... ดู...เอ่อ...

ทำไมกัน!

...โจรจำเป็นต้องหน้าตาดีขนาดนี้ไหมเนี่ย ถ้ามจริง

ตามได้ขนตายาวหนาอยู่ๆ ก็ตัวดำฉับมองขึ้นมา ส่งสายตาดูๆ ไล่จนคนแอบมองอยู่สะดุ้ง

ตาดูจ้องสะบัดๆ คล้ายจะค้อนไล่ก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง มองลงมายังคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ด้วยดวงตาขุ่น สีหน้าเหวี่ยง จนรลิกาชักสงสัยว่านอกจากการ...‘ช่วยชีวิตพ่อ’ ของเขาอย่างที่เขาเอ่ยอ้างมาแล้ว เธอเคยไปล้วงเกินอะไรเขาไว้ เขาถึงทำท่าเกรี้ยวกราดไล่กันหน้าหน้าขนาดนี้

“ฉันชื่อกันต์...” เจ้าของเสียงหัวเราะขยับขึ้นด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ริมฝีปากได้รูปสีสดบิดเบ้ขัดใจยามตัวดัดเสียงในประโยคต่อมา “ถ้า มีคนถาม...เธอต้องบอกว่าเธอแต่งงานแล้ว สามี่ชื่อกันต์ เข้าใจไหม”

ท้ายประโยคเป็นคำถาม...คำถามแบบรวบคอเสื้ออีกฝ่ายขึ้นมา เขย่า จนคนโดนเค้นคอทำได้เพียงพยักหน้าหงึกๆ

“คะๆ เข้าใจแล้วคะ แค่นี้” รลิกาจับคำพลางสูดหายใจเอา อากาศเข้าปอดอย่างกระหายหลังจากมือใหญ่คลายออก ทิ้งตัวเธอลง กับเก้าอี้แข็งๆ ที่นั่งอยู่เดิม

นาที่นี้ให้รับคำอะไรก็ได้ทั้งนั้นแหละ แค่ให้พ้นจากการคุกคาม ของ...กันต์ ผู้ชายที่อยู่ๆ ก็มาอ้างตัวเป็นสามีเธอหน้าตาเฉย จริงๆ ก็ ไม่หน้าตาเฉยหรอก ยังมีเอกสารเถื่อนอีกแผ่นหนึ่งที่เข้าบังคับเอาลาย นิ้วมือเธอประทับลงไปนั่นอีก

ไม่รู้เขาจะเอาไปทำอะไรกันแน่ แต่รลิกาจะไม่บอกให้เขารู้หรอก ว่ามัน...

หญิงสาวสะดุ้งอีกครั้งเมื่อมือใหญ่รวบคางเธอให้เงยขึ้นสบตา พร้อมกับยิ้มเหี้ยมเกรียมใส่ตาเธอ

“เอาละ โหนพุดมาให้ชื่นใจหน่อยซิ ‘ผิว’ เธอชื่ออะไร”

คนบ้าอะไรนี่ ทำน้ำเสียงคุกคามเหี้ยมโหดได้...แบดกาย โอ้ย... กร๊าวใจชวนใจเต้นอะไรเบอร์นี้ เตียวลิ!?

รลิกาอ้าปากค้าง ตาค้าง แต่ก็ตั้งสติได้รวดเร็ว เพราะแรงมือที่ บีบคางแน่นขึ้นแบบขู่บังคับกันนั้น

“กะ...กันต์ ฉันแต่งงานแล้ว สามี่ชื่อกันต์” หญิงสาวท่องประโยค ที่เขาอัดเยียดออกมา ดูเหมือนจะทำให้อีกฝ่ายพอใจได้

กันต์ปล่อยมือจากคางที่โดนบีบจนจวนช้ำนั้น เขากวาดตามอง หญิงสาวตรงหน้าอีกรอบ สีหน้าขัดใจ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่า ทำปากเบ้ สีหน้ารังเกียจ

ร่างสูงหมุนตัวกลับอันเป็นสัญญาณว่าเขาหมดฤทธิ์แล้ว กำลังจะไป...ใช่ไหม?

รลิกาเกือบจะถอนใจโล่งอกอยู่แล้ว แต่ก็นึกขึ้นมาได้ ต้องร้องเรียกเขาอีกรอบ

“เดี๋ยวกะ คุณกัณฑ์คะ”

มือบางคว้าเสื้อสูทสีดำยื้อไว้ พลังกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอเมื่ออีกฝ่ายค่อยๆ หันหน้ากลับมา มองด้วยสายตาราวจะฆ่าคนได้

กัณฑ์จ้องหน้าขีดเขี้ยวของผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาพิฆาตที่บรรดาลูกน้องเขาต้องกลัวตัวสั่น ดวงตาเฉียบคมอันตราย และรังสีอำมหิตที่มีไว้เพื่อข่มขวัญศัตรูถูกส่งพลังแรงออกไปเต็มที่ และ...ทั้งที่กลัวจนขาสั่นปากขีดแล้ว แต่รอยเด็ดเดี่ยวบางประการก็ฉายอยู่ในแววตาขลาดกลัวคู่นั้น

หญิงสาวสุดลมหายใจลึกเรียกกำลังใจ ก่อนเอ่ยด้วยเสียงสั้นไหว

“อะ...ฉันไม่รู้่ว่าที่นี่ที่ไหน ฉันกลับไม่ถูก กะ...กรุณาพาไปส่งที่ถนนที่มีรถประจำทางผ่านพอจะให้หารถต่อกลับบ้าน ดะ...ได้ไหมคะ” รลิกากลับใจร้องขอ แม้รู้ว่าอีกฝ่ายไม่พอใจแค่ไหน แต่...เธอก็มีสติพอที่จะไม่ปล่อยยให้ตัวเองตกอยู่ในภาวะคับขันยิ่งกว่าเดิมแน่

การถูกทิ้งให้ต้องเดินหลงวนอยู่ในโกดังร้างที่ไม่รู้ทางตอนดึกคืนสำหรับผู้หญิงตัวคนเดียว อาจอันตรายยิ่งกว่าการถูกจับตัวมาขู่เข็ญด้วยเงื่อนไขประหลาดๆ ของกลุ่มคนที่...ประหลาดพอๆ กันกับเงื่อนไขแหละ และนั่นทำให้รลิกาตัดสินใจที่จะร้องขอออกไป

กัณฑ์มองเธอเหมือนเห็นตัวประหลาด ความเย็นชา เฉียบคม และอันตรายหายไปจากสายตาเขาหลายส่วน แต่ไม่ได้มีความปรานีอยู่ในนั้น

แต่ก่อนที่เขาจะตัดสินใจอย่างโหดเหี้ยมตามนิสัย ลูกน้องคน

หนึ่งก็ก้าวเข้ามากระซิบริมหู เป็นข้อความที่ทำให้เกิดสีหน้าเหวี่ยงๆ
รอยเกลียดชังเพิ่มขึ้นในสายตาอีกหลายระดับขณะมองรศีกาและหมูน
ตัวกลับพร้อมบอกหัวนๆ

“ตามมา”

...ทนายชิวาร์ศีกาวิ่งตามเขาออกไปไหม

2

รสีกามวาตีนกลางดึก

หญิงสาวลุกขึ้นมาเหม่อท่อมตัวด้วยอาการหวาดผวาจนต้องเปิดไฟนอนมาหลายคืนแล้ว เมื่อเหลียวมองอย่างหวาดระแวงไปรอบตัวแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในห้องนอนเล็กแคบของหอพักที่คุ้นชินเธอจึงค่อยวางใจลง และเมื่อผ่านมาถึงสัปดาห์ที่สองเรื่องราวที่ถูกลักพาตัวไปอย่างพิลึกพิลั่นโดยคนประหลาดกลุ่มนั้นก็คล้ายกลายเป็นแค่ความฝันตื่นหนึ่ง

ฝันอันเลื่อนลอยที่มีผู้ชายหน้าตาหล่อเหลาแต่บึ้งตึงที่พร้อมจะควักปืนขึ้นมาจ่อบังคับเธอให้ยอมทำตามคำสั่งสุดพิลึกนั้น

ความหวาดผวาค่อยๆ จางหายไป ทิ้งไว้เพียงแค่...ดวงหน้าของผู้ชายคนนั้นที่ยังชัดเจนนัก

แหม...ก็ใครใช้ให้เขามีหน้าตาดูดีขนาดนั้นล่ะ นอกจากหน้าตา กับชุดสูทราคาแพง ปืน และมีดคมวาววับเล่มนั้นแล้ว...

ความทรงจำยังทิ้งกลิ่นน้ำหอมผู้ชายราคาแพงของเขาเอาไว้ราวๆ รวมถึงกลิ่นบุหรี่ยี่และกลิ่นดินปืนด้วย

กลิ่นเผาไหม้ขมๆ ที่ทำให้เขาดูเป็นผู้ชายสุดอันตรายที่มีแถบคาดเขตอาชญากรรมสีเหลืองลายริ้วดำตัดเฉียงกanggั้นเอาไว้ ไม่ให้ใคร

ควรเข้าใจ

รลิกาขยับตัวลงจากเตียงเล็กแคบ เท้าเปล่าเปลือยสัมผัสกับพื้น กระเบื้องยางเย็นๆ ช่วงเวลาตึกสงัดของตำบลเล็กๆ ในจังหวัดติดชายทะเลภาคตะวันออกเฉียง มีเพียงเสียงพัดลมตัวเล็กที่ปลายเตียงซึ่งเก่าจนมอเตอร์ส่งเสียงหึ่งดังฟังชัดในราตรีนี้สงบ

แม้ที่พักของรลิกาจะอยู่ในเขตเมืองที่ห่างออกมา ไม่ได้ติดชายทะเลอันเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีผู้คนพลุกพล่าน แต่บางที่สายลมก็พัดพากลิ่นทะเลเจือมาบางเบา ลอดเข้ามาทางหน้าต่างบานเกล็ดและผ้าม่านเนื้อบางลายการ์ตูนที่ซื้อราคาถูกลงมาจากตลาดนัด

หญิงสาวเหลียวมองดูที่นอนเก่า ผ้าปูที่นอนเก่าที่ถูกซักบ่อยจนสีซีดจางทำให้มันยิ่งดูเก่า หมอน ผ้าห่ม และตุ๊กตาบนที่นอนก็มีสภาพแทบไม่ต่างกัน นอกจากความเป็นคนรักความสะอาดแล้ว หญิงสาวยังเป็นโรคภูมิแพ้ที่ทำให้ต้องหลีกเลี่ยงฝุ่นและน้ำหอมเคมี เครื่องนอนของเธอทุกชิ้นจึงมีกลิ่นอบร่ำหอม เป็นกลิ่นพิเศษเฉพาะที่สกัดมาจากธรรมชาติที่เธอทำเอาไว้ใช้เอง

นับได้ว่าเป็นผลิตภัณฑ์ออร์แกนิกที่เข้ายุคสมัยเป็นที่สุด เสียแต่
ว่า...

ริมฝีปากบางบิตเบ้ามรอยยิ้มขึ้นปรากฏบนใบหน้าธรรมดา ผลิตภัณฑ์ออร์แกนิกนั้นมีราคาสูงกว่าสินค้าทั่วไป ซึ่งทำให้ยากที่คนรายได้ต่ำอย่างเธอจะอาจเอื้อมถึงมัน จึงเป็นสิ่งที่ยื้อนแย้งกัน อย่างเลือดเย็นของสภาวะร่างกายกับรายได้ที่เพียงพอจะดูแลตัวเองของหญิงสาว

ในห้องน้อยนี้จึงมีเพียงของน้อยสิ่งและยังเต็มไปด้วยผลิตภัณฑ์ออร์แกนิกแฮนด์เมด ตั้งแต่ผ้าปูที่นอนนุ่ม ผงซักฟอกทำเอง สบู่ แชมพู ไปจนถึงโลชั่นและน้ำหอมที่เป็นอีกสิ่งที่คุณไม่อาจใช้ผลิตภัณฑ์เคมีตามท้องตลาดได้ โชคยังดีอยู่หรอกที่คุณซีดาร์ หรือศิริดารา เจ้าของ

ร้านดอกไม้ไม่เป็นคนสอนเธอให้ผลิตของพวกนี้ขึ้นมาใช้เอง รลิกาจึงยังพอมีทางรอดในโลกของคนขึ้นแพ้อย่างเธอ

หญิงสาวยกมือขึ้นลูบคลำท้ายทอยที่ตอนนี้ไม่เหลือความเจ็บปวดใดๆ แล้ว แต่เมื่อสองสัปดาห์ก่อนมันเคยมีรอยข้ำที่หญิงสาวพบว่ามันน่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้วันนั้นเธอวูบดับไป และมารู้สึกตัวอีกทีก็ถูกจับมาอยู่ในโกดังร้างนั้นแล้ว

ย้อนเวลากลับไปวันนั้นเมื่อสองสัปดาห์ก่อน รลิกาเลิกงานตอนสี่โมงครึ่ง หลังจากเคลียร์เอกสาร ตรวจตราดูแลความเรียบร้อยและล็อกกุญแจสำนักงานแล้ว เธอเดินออกมาเพื่อไปทำงานกะเย็นที่สปาของคุณแอม หรืออันทิกา ร้านอยู่ห่างไปราวหนึ่งกิโลเมตรครึ่ง แต่รลิกาเลือกใช้ทางลัดที่ช่วยลดระยะทางไปได้ราวครึ่งกิโลเมตร เป็นตรอกแคบๆ เล็กพอที่รถจะสวนกันได้แบบลำบากนิดหน่อย แต่สบายมากสำหรับคนเดินเท้า

ระหว่างทางเธอก็ควักเอากล่อง ‘ข้าวกลางวันควบเย็น’ ออกมามันคือข้าวกะเพราหมูสับไข่เจียว อาหารมื้อกลางวันที่ซื้อจากร้านป่าเบ็ญจ ร้านอาหารตามสั่งที่เป็นเพิงเล็กๆ ข้างสำนักงานนั้นแหละ โดยรลิกาจะรับประทานมือเที่ยงไปราวสองในสาม และเหลือส่วนสุดท้ายเอาไว้กินต่อรอบเย็น โดยเดินไปตักอาหารเข้าปากเคี้ยวกลืนไปเพื่อประหยัดเวลา

แต่ยังไม่ทันเคี้ยวไข่เจียวที่หั่นชิ้นทั้งแฉ่งแข็งฝืดค่อนั้นได้หลากหลาย หญิงสาวก็รู้สึกว่ามีคนมาข้างหลังก่อนสติเธอจะวูบดับไป

พอรู้ตัวอีกทีก็เกิดเหตุการณ์ในโกดังร้างนั้นขึ้น ก่อนที่พวกเขาจะจากไป ทิ้งไว้เพียงรอยข้ำและอาการปวดคออยู่เป็นสัปดาห์

“พวกบ้าเขี้ย!” หญิงสาวพิมพ์อย่างหัวเสีย “แค่เอามีดมาซุกก็กลัวจะแยะ ก็ยอมไปด้วยดีๆ แล้ว ทำไมต้องมาตีกันให้เจ็บตัวแบบนี้ด้วยเนี่ย”

คนพูดบนอุบลกลางเฉลนวนดต้นคอไปมา อันเป็นกิริยาที่เธอทำจนเริ่มชินเมื่อต้องต่อสู้กับอาการพกเข้ามาเป็นสัปดาห์ๆ แกรมไอน้ำมันเครื่องดำๆ ที่เขาใช้แทนหมึกพิมพ์รอยนิ้วมือเธอนั้นก็ล้างไม่ออกอีก ยิ่งคงเปื้อนเป็นรอยดำติดอยู่ที่นิ้วเธอก็หลายวันเลย

รลิกายกมือขึ้นมาดู นิ้วมือเธอไม่เหลือรอยดำแล้ว แต่เธอรู้ว่ามันทิ้งร่องรอยไว้บนเอกสารแผ่นหนึ่ง มันเป็นเอกสารที่...

คนคิดดอดมยืมไม่ได้เมื่อนึกไปถึงทะเลเบียนสมรสใบนั้น

พวกเขาจะรู้ไหมว่าเอกสารนั้น...มันใช้การไม่ได้นะ!

เพราะทำงานอยู่สำนักงานทนายความมานานกว่าสี่ปี ทำให้รลิกาพอมีความรู้เรื่องกฎหมายอยู่บ้าง ทั้งจากการอ่านตำรากฎหมายที่พีเรน หรือคุณเอเธนส์...เจ้าของสำนักงานทนายความเอามาทิ้งไว้เต็มตู้ บวกกับการอ่านสำนวนคดีความต่างๆ ที่ผ่านมา

นอกจากนี้แล้วรลิกายังไปหาข้อมูลเพิ่มมาอีกว่า การถูกบังคับจับพิมพ์ลายนิ้วมือลงไปแบบนี้จะมีผลทางนิตินัยอะไรหรือเปล่า ซึ่งจากข้อมูลที่เธอค้นๆ มาดูก็พบว่าเอกสารที่ไม่ได้ออกโดยเจ้าหน้าที่ทะเบียนฉบับนี้น่าจะไม่มีผลทางกฎหมาย

แต่...อะไรก็อาจเกิดขึ้นได้ทั้งนั้นแหละ

ใครจะรู้ล่ะว่า เห็นหน้าตาดีแบบนี้ เขาอาจเป็นแก๊งอาชญากรข้ามชาติ หรืออะไรสักอย่าง...ไม่จั่งคงไม่พกทั้งมืดทั้งป็นหรือก

ใช่...เขาต้องเป็นแก๊งอะไรสักอย่าง ดีไม่ดีอาจเป็นพวกหลอกหญิงไทยให้จดทะเบียนสมรสเพื่อให้สัญชาติกับชาวต่างชาติก็ได้ หรือไม่อย่างนั้นก็อาจทำธุรกรรมผิดกฎหมายอะไรสักอย่างโดยใช้ชื่อเธอในนามภรรยาของเขาตามเอกสารปลอมแผ่นนั้น นั่นอาจทำให้มีหมายศาลคดีร้ายแรงอะไรส่งมาหาทางสาวรลิกาได้โดยไม่รู้ตัว เรื่องแบบนี้อยู่ในสำนักงานทนายความนี่เห็นมานักต่อนักแล้ว

ดังนั้นเพื่อให้แน่ใจว่าพวกคนพิลึกกลุ่มนั้นจะไม่สามารถนำ

เอกสารที่บังคับเอาลายพิมพ์นิ้วมือเธอไปทำอะไรได้อีก สองวันหลังเกิดเหตุ รสีกาไปขอใบรับรองแพทย์ถึงรอยบาดแผล (ถลอก) ที่ข้อมือข้อเท้า และรอยฟกช้ำที่ท้ายทอยจากโรงพยาบาล

แน่นอนว่าใช้สิทธิ์ประกันสังคมตรวจฟรีสิ เรื่องอะไรจะยอมเสียตังค์ไปตรวจคลินิกเอกชนล่ะ แพงจะตายไป เอาไปเบิกกับใครก็ได้

จากนั้นหญิงสาวก็ลงมือเขียนสำนวนแล้วเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นคร่าวๆ แต่ครอบครัวการถูกขู่บังคับให้ล้มลายนิ้วมือลงในเอกสารเถื่อนแผ่นนั้น พิมพ์ออกมาพร้อมแนบสำเนาเอกสารที่จำเป็นอื่นๆ เดินขึ้นโรงพักไปยื่นให้ตำรวจร้อยเวรลงบันทึกประจำวันให้ โชคดีที่สารวัตรพงศ์เผ่าเพื่อนของเอเธนส์เจ้านายเธออยู่เวร รสีกาเลยยังได้รับการอำนวยความสะดวกเข้าไปใหญ่ แม้สารวัตรจะทำสีหน้างุนงง และร้อยเวรจะมองเธอแบบ...แปลกๆ แต่เมื่อมีคนทำสำนวนให้โดยเขาไม่ต้องเขียนเอง แม้จะมีความกังขาในสายตา แต่ก็ไม่หนักหนาเกินกว่าที่เขาจะยอมออกเอกสารให้

ต้องยกความดีความชอบให้การทำงานในสำนักงานกฎหมายนี่แหละที่ทำให้เธอรู้กระบวนการและขั้นตอนการป้องกันตัวในเรื่องเอกสาร จากการที่เห็นดรามามาพวกนี้จากสำนวนคดีที่ผ่านตามมาเยอะแยะ

และก็จากการเป็นคนทำงานในสายนี้อีกเช่นกันจึงทำให้ได้รู้จักกับตำรวจและการทำเอกสารที่ต้องติดต่อกับเจ้าหน้าที่พวกนี้

ใช้เวลาไม่ถึงยี่สิบนาทีก็เสร็จขั้นตอนการแจ้งความลงบันทึกประจำวันเพื่อเป็นหลักฐานการป้องกันตัวอีกชั้นหนึ่ง ไม่ให้ผู้ชายที่ชื่อกันต์เอาเอกสารแผ่นนั้นไปใช้ให้เกิดผลทางกฎหมายที่เป็นผลเสียต่อเธอได้

รอยยิ้มบางดูเจ้าเล่ห์นิดๆ พร้อมลักยิ้มร้ายๆ ผุดที่ข้างแก้มหญิงสาวผู้เอื้อมือมือไปปรับสวิตช์คอมพิวเตอร์ข้างเตียงให้สว่างขึ้นกว่าเดิม

แล้วลุกขึ้นเดินไปเปิดตู้เย็นเล็กเก่าจนเป็นอีกอย่างหนึ่งที่ส่งเสียงหึ่งๆ
ครางประสานกับเสียงพัดลมราวกับเป็นเครื่องดนตรีเพอร์คัสชันชนิด
หนึ่ง

รสิการินน้ำดื่มก่อนจะเดินกลับมาหรีไฟ ล้มตัวลงสู่ที่นอนอัน
คุ่นเคย กลิ่นหอมจางๆ และความนุ่มนวลของผ้าที่ผ่านการซักจนละมุน
หอมโอบล้อมเจ้าของห้องเล็กจนเข้าสู่นิทราได้ในไม่ช้า นิทรา...ที่สุด
แสนสนิทสนมและวางใจ ว่าผู้ชายพิลึกกลุ่มนั้น...น่าจะไม่มีทางทำอะไร
เธอได้

น่าจะนะ...

**ขณะที่คนคนหนึ่งเข้านอนไปนานแล้ว อีกหลายคนกลับ
ยังคงคร่ำเคร่งอยู่กับงาน**

คนอีกกลุ่มหนึ่งทำงานโดยไม่สนใจเวลา ดูเหมือนพวกเขาจะ
ยึดโยงการทำงานอยู่กับเวลาของอีกซีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นชั่วโมงทำงาน
ช่วงเวลาที่พีคที่สุดของวัน

ในห้องรับรองกว้าง พื้นปูพรมหนา เพดานสูงประดับแซนเดอเลียร์
ช่อใหญ่ ผับและประตูตกแต่งอย่างดีได้มาตรฐานโรงแรมระดับห้าดาว
ห้องนี้เป็นห้องรับรองส่วนกลางในห้องชุดของโรงแรม มีห้องนอนใหญ่
สองห้องอยู่ตรงข้ามกัน เปิดพื้นที่ตรงกลางไว้วางโซฟาและชุดโต๊ะ
อาหารขนาดหกที่นั่งในตอนนีกลายเป็นที่วางเครื่องคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก
หลายตัวกับอุปกรณ์สำนักงานอีกหลายชิ้น จอภาพขนาดใหญ่หลาย
จอที่ใช้ในการวิดีโอคอลประชุมทางไกลข้ามโลก ซึ่งกันดั้เพ็งวางสาย
สนทนาจากคู่สัญญาธุรกิจไปเมื่อไม่กี่นาทีนี้เอง

ชายร่างสูงที่เพ็งจบการเจรจาต่อรองอันระอุเดือดพลดกระดุม
เสื้อสูทออกก่อนเหวี่ยงเสื้อตัวนอกแบรนต์หุรราคาแพงนั้นทิ้งไปอย่าง
หงุดหงิด

“แม่ง! ร็อนฉิบหาย” คำสบถหยาบคายดูเป็นสิ่งติดปากเขาอย่างถาวรไปเสียแล้ว

แต่แค่สบถดูจะยังไม่อาจจะบายความฉุนเฉียวของเขาออกมาได้ เนกไทถูกรูดออกเหวี่ยงทิ้งเป็นสิ่งที่ถัดไป กระดุมคัพลึงก์ถูกปลดโยนให้บรรดาลูกน้องต้องรีบไล่ตามเก็บคว่ำกันจ้าละหวั่น

ช่วย...อย่าโยนกระดุมทองคำแท้ฝั่งเพชรทิ้งๆ ขว้างๆ แบบนี้ ได้ไหมครับนาย

พวกลูกน้องที่รีบแหวกพรมตะครุพหยาของคิโดอย่างทุกซ์ระทม

“พวกแกไปดูซิว่าแอร์มันเสีย หรือเรากำลังอยู่ในนรกกันแน่วะเนี่ย” คนเสียงหัวดุส่งงานขณะถกแขนเสื้อเซ็ดพับขึ้นสูงถึงข้อศอก

“โรงแรมห้าอะไรวะ ตอนสร้างมันลืมนิดแอร์มาหรือไงกัน”

เจ้าของเสียงสบถบ่นยังคงเหวี่ยงไม่เลิก ทำให้ผู้ชายในชุดสูทหลายคนที่อยู่ในห้องมองตากันแล้วค่อยๆ ถอยออกมาจากห้อง ทำที่ประหนึ่งว่าจะไปตามถามไถ่ประเด็นสงสัยให้เจ้านาย แท้จริงแล้วคือหนีจากการต้องรองรับอารมณ์อันดุเดือดนั้นต่างหาก

แอร์ไม่ได้เสีย ที่จริงเครื่องปรับอากาศจัดว่าทำงานได้ดีพอสำหรับมาตรฐานโรงแรมชั้นหนึ่งเลยด้วยซ้ำ เพียงแต่อาจเกิดจากความคุ่นชินในสถานที่เย็นจนหนาวในอีกซีกโลกหนึ่งก็ได้ที่ทำให้เจ้านายของพวกเขา รู้สึกร้อนผิดปกติกับเครื่องปรับอากาศแบบมาตรฐานที่ต่างออกไปนั้น

หลังจากอาละวาดจนลูกน้องหนีหายไปเกินครึ่ง เหลือคนสนิทเพียงแค่มือกี้คนอยู่ภายในห้องนั้นกับคนสนิทของบิดาที่อยู่ในระยะสายตาดำจึงทำให้กันต์นี่กะโหลางอย่างขึ้นมาได้

“พ่อฉันล่ะ” กันต์ถามพลางเหลียวมองไปทางห้องนอนห้องหนึ่งที่เปิดเอาไว้ “ได้ข่าวว่ากลับมาแล้วไม่ใช่หรือ”

“คุณรัตนนอนพักผ่อนอยู่ครับ”

ชายวัยกลางคนร่างสันทัดก้าวมาข้างหน้า แสดงกิริยาหงึๆ ขวางไว้ไม่ให้ชายหนุ่มบุกรุกเข้าไปในห้องนอนนั้นจนรบกวนผู้กำลังพักผ่อนอยู่ภายใน เขาเป็นชายวัยกลางคนผิวสองสี ผมดำใส่น้ำมันเสยเรียบ เริ่มมีสีเทาแซมประปราย ชายคนนั้นอยู่ในชุดเสื้อสีน้ำเงินเข้มเรียบง่าย คล้ายเครื่องแบบคนขับรถ ไม่ได้สวมสูทแบบเดียวกับบรรดาบอดีการ์ดของชายหนุ่ม

“อะไรวะ มาถึงกันนอนเลย” กันต์ทำปากเบ้ให้ประตูห้องที่ปิดสนิทนั้น สีหน้าหงุดหงิดของคนเอาแต่ใจเริ่มปรากฏ

“ไปเพลียอะไรมา น้าวรพาป้าไปถึงไหนมาเนี่ย ถ้ามจริง หายกันไปเป็นครึ่งเดือน นี่แอบไปมีเมียน้อยอยู่ในกันรีเปล่า” ท้ายประโยคเป็นการแซวแรงประสาคนปากเสียที่สนิทกัน

น้าวรหรือถาวรเป็นคนสนิทของพ่อเขาที่อยู่กับพ่อมาตั้งแต่ก่อนเขาเกิดเสียอีก แม้จะรักและเคารพ...อยู่เหมือนกัน แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้ถาวรรอดพ้นจากความปากเสียของเขาไปได้หรอกนะ เขาปากเสียกว่นประสาที่ใส่บิดาแค่ไหน ถาวรในฐานะคนสนิทอันดับต้นๆ ของพ่อก็ต้องเจอไม่ต่างกันหรอก

“คุณกันต์ครับ” ชายในชุดเสื้อสีน้ำเงินอีกคนทำท่าออยากพูดอะไร แต่ติดที่ถาวรหันไปส่งสายตาให้สัตตยูณบางอย่าง ชายคนนั้นจึงหยุดลง แต่ยังมีท่าทางอึดอัดใจ

ภายในห้องนอกจากกันต์ซึ่งตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสีขาวพับแขนแล้ว มีคนสองกลุ่มที่แตกต่างกันด้วยการแต่งกาย กลุ่มแรกคือบอดีการ์ดของกันต์ที่สวมสูทสากลสีเทาเข้มทรงเดียวกันหมด ทั้งหมดเป็นผู้ชายตัวสูงใหญ่เกินหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร อายุอยู่ในช่วงยี่สิบถึงสามสิบปี ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นบอดีการ์ดของ ‘นายใหญ่’ เป็นผู้ชายร่างสันทัด ดูมีอายุมากกว่าทีมของกันต์ เต็มไปด้วยคนที่ทำทางสุขุมและมีสีหน้าเรียบนิ่งที่แผ่รังสีอำมหิตจางๆ กันทุกคน

“คุณรัตนดีขอบคุณเรื่องกาสิโนในพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษกับทางนั้น ไม่ได้ไปทู่หน่วยอะไรกับใครที่ไหนหรอกครับ” ถาวรเอ่ยเรียบๆ

“เหอะ...จะมีอีหนูหรืออะไรก็ไม่ว่าอะไรหรอก แค่บอกให้รู้กันบ้าง จะได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้ เมื่อเวลาที่พ่อเป็นอะไรไป เดี่ยวจะมีเมีย น้อยพ่ออุ้มลูกมาแย่งมรดกฉัน...โอ๊ย!” ทำยประโยคคือเสียงร้องของความเจ็บจริงจังหลังจากมีวัตถุบางอย่างลอยหรือมากระแทกศีรษะคนปากเสียดังพลัก!

กัณฑ์กุ่มทำยทอยพลางกั่มมองไฟแฟ็กโลหะที่เพ็งกลายเป็นอาวุธ บิน ลอยมากระแทกหัวเขาและหล่นปลุงบนพรม เป็นหลักฐานชิ้นเป้ง ที่ทำเอาหัวเขาเกือบแตก

ชายหนุ่มวัดวัดสายตาชุ่นขวางไปทางเจ้าของอาวุธชิ้นนั้นที่ยืน อยู่ตรงช่องประตูที่เคยปิดสนิทอยู่จนถึงเมื่อครู่ แต่บัดนี้เปิดอ้าออก ระหว่างบานประตูคู่บานใหญ่ที่เปิดออกจนสุดมีร่างสูงใหญ่ร่างหนึ่งยืน อยู่ตรงนั้น แน่นนอนว่าเป็นคนที่ขีว้างของใส่หัวเขา

ใครละจะอาจหาญเอาของมาขีว้างกบาลเขาได้ ถ้าไม่ใช่...

“ตีนนานแล้วหรือครับป้า” กัณฑ์กั๊ดพันทักทายบิดา ปลายนิ้ว ยังลูบคลำรอยปูดนูนบนศีรษะอยู่ไปมา

“นานพอจะได้ยินแกแข่งฉันแหละ ไข่ลูกเวรตะไล!” คนเป็นพ่อ ทักทายกลับยิ้มๆ

เขาเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่ในวัยห้าสิบปลายๆ เป็นมนุษย์ลู่หัว ยุ่งเหมือนเพ็งตีนนอน สวมเสื้อคลุมอาบน้ำทับเสื้อกั้มกับกางเกง บ็อกเซอร์ตัวเก่าที่ซึกซ้าจนยุ่ย แต่เจ้าตัวยืนยันว่ามันสวมสบายจนไม่ ยอมให้ใครเอาไปทิ้ง รอบเอวเริ่มหนา ย้วยลงพุงนิดหน่อย กัณฑ์ไล่ สายตาลงมาที่รองเท้าแตะสวมในบ้านลายการ์ตูนฉลามอ้าปากกว้าง ที่เมื่อสวมโดยการยัดเท้าเข้าไปในปากฉลามแล้ว...ดูยังงักเหมือนคน สวมมีฉลามสองตัวจับเท้าอยู่!

เมื่อสายตาวอกกลับขึ้นมาก็พบว่าบิดากำลังหยิบซิการ์ที่ยังไม่ได้จุดมวนหนึ่งใส่ปากพลางชี้นิ้วมาทางปลายเท้าเขาซึ่งมีไฟแช็กติดอยู่ อันเดิมอันเดียวกันกับที่ขว้างใส่หัวเขานั่นแหละ!

คาดว่าพ่อเขาคงกำลังจะจุดซิการ์สูบอยู่แหละ แต่โดนขัดด้วยความกวนประสาทของลูกรัก จึงลืมหิ้วเอาของในมือขว้างใส่กบาลเขาเสียก่อน

กัณฑ์ก้มลงหยิบไฟแช็กแล้วเดินเข้าไปหาบิดา จุดไฟจ่อมวนซิการ์ให้

“แหม...แค่พูดเล่นน่าป้า” กัณฑ์แก้ตัวอุบอิบ “ป้าไม่มีทางตายง่าย ๆ หรอกน่า คนอย่างคุณอาร์ณย์ถ้าโดนลูกแข่งตายได้นะเสียชื่อมาเพียงหมดดี...ไอ้ะ!” ทำยประโยคเป็นเสียงอุทานของคนที่ต้องรีบโยกตัวหลบฝ่ามือหนาๆ ของคุณอาร์ณย์ที่โฉบวบมาใส่ ทั้งเร็วทั้งหนัก จนคนที่มีประสบการณ์ในการลี้มรสฝ่ามือนั้นมาแล้วถึงกับต้องรีบตีตัวหลบห่างออกมาอย่างว่องไว

“ปากหมาไม่เปลี่ยนเลยนะมึง!” คุณอาร์ณย์ชี้หน้าบุตรชาย “เดี๋ยวหะอะ! เดี่ยวกูจะตายให้ดู!!...เอาไฟแช็กคืนมา อันนี้หวงไว้!” ทำยประโยคเช่นเขี้ยวเพราะคนที่ถอยห่างออกไปโดยมีไฟแช็กติดมือไปด้วยทำท่าจะงุบงิบ ยัดของใส่กระเป๋ากางเกง

“โหย...เดี๋ยวให้คนไปหามาให้ เอาที่เป็นพลาสติกเบากว่านี้ดีกว่าเนาะ” กัณฑ์บอกรุ่นมูยเมื่อแผนปลดอาวุธขว้างหนักๆ จากมือบิดาล้มเหลวไม่เป็นท่า

“ไม่...กูชอบอันนี้ มันหนักดี ไว้ขว้างกบาลคน” คุณอาร์ณย์ปฏิเสธเสียงแข็งพลางแบมือรอ พร้อมกระดิกนิ้วเป็นเชิงเร่ง ขณะที่คนเป็นลูกทำปากเบ้ขณะเดินกลับไปเอาของคืนให้บิดา แถมยังทำปากขมขมิบไม่เลิก

“อายุเท่าไหนแล้ววะไอ้กัณฑ์ ยังไม่เลิกปากหมาเป็นเด็กเกรียน

อีก” คุณอาร์ณย์รับไฟแช็กคืนมาพลงยื่นมือไปขยี้ศีรษะบุตรชาย ยี่จนผมยุ่ง ก่อนโยกศีรษะในมือไปมาอย่างมันเขี้ยว

“ไว้ย! ป้าก็ต้องเลิกทำเหมือนผมเป็นเด็กสิบขวบเสียที ผมยุ่งหมดแล้วเนี่ย” กันต์โยกตัวหลบให้พ้นจากมือบิดาพลงเสยผมที่ถูกแกล้งยี่จนยุ่งให้คืนทรงเดิม

“เฮอะ! โตตายห่าละ!” คุณอาร์ณย์สบถหยาบคาย แต่ยิ้มเอ็นดูตรงมูมปากยามมองไปที่บุตรชายคนเดียวของตนเอง

“เออ ป้าเสรีจ้จ้รอบนี้หรือยัง กลับด้วยกันเลยไหม ผมจะได้ให้คนจองตัวเครื่องบิน” กันต์หันกลับมาพูดคุยจ้จ้ด้วยเสียงเป็นการเป็นงาน ไร้รอยล้อเล่น

“เออ...เอาดี แต่เดียว ไ้กันต์ เรื่องที่ฉันให้แกไปทำนะ เป็นไงบ้างแล้ว เรื่องหนุ่รึสนะ” คุณอาร์ณย์ถามเมื่อคิดขึ้นมาได้

“หนุ่รึสไหนวะ” กันต์ถามกลับ ทำหน้างงใส่ จนคุณอาร์ณย์ต้องทำเสียงจ้จ้จ้จ้

“ลูกสะใ้ฉันนะ หนุ่รึสที่ฉันให้แกไปขอเขาแต่งงานนะ ได้เรื่องไหม เป็นยังไงมั้งแล้ววะ” คุณอาร์ณย์บอกอย่างซ้กหงุดหงิดเมื่อเห็นแววล้มเหลวเรื่องงานที่สั่งจากลูกชายขึ้นมาจ้ไร

“อ้อ...” กันต์อ้อยาว “น้...เฮ้ย!...ยายนั่นนะระะ เรียบร้อยแล้ว ได้ทะเบียนสมรสมาให้ป้าแล้วไง...อยู่ไหนวะ เฮ้ย! ไ้กระดาดแผ่นนั้นฉันเอาไปไว้ไหนแล้ววะ” ทำยประโยคมีกัรหันไปถามลูกน้องตัวเองที่ยังไงๆ ก็ต้องไล่ตามเก็บของให้เจ้านายแน่

บอดีการ์ดในชุดสูทคนหนึ่งเดินหายไป ล้กพัก็ก็กลับมาพร้อมกระดาดพับสี่ทบสภาพยับเยินแผ่นหนึ่ง ยื่นให้กันต์ที่รีบเอามาคล้่ออกก่อนส่งต่อให้คุณอาร์ณย์

“อะนี่ ที่ป้าสั่ง ผมไปจับมันมาจตทะเบียนเป็นลูกสะใ้ให้ป้า เรียบร้อยแล้วนา เดียวเรารีบจองตัวกลับบ้านกันดีกว่า” คนพูดหมุ่น

ตัวแทบผิวปากอย่างพลอดปรองใจ แต่ก็ไม่ทันได้ไปถึงไหน เพราะถูก
คว่ำไหล่หมับด้วยแรงมือหนักๆ ของบิดา ก่อนเสียงกัมปนาทของคุณ
อาร์ณย์จะดังลั่นห้อง

“ไอ้...กันต์! แกทำอะไรน้อง หา!”

คุณอาร์ณย์แผดเสียงเข้าใส่บุตรชายคนเดียวอย่างเหลือออก

เมื่อเขาพิจารณาเอกสารในมืออย่างละเอียดก็พบว่า...มันเต็ม
ไปด้วยร่องรอยอาชญากรรม

เริ่มจาก...แม้จะเป็นเอกสารทะเบียนสมรส แต่...ดูหน้าตาแล้ว
ไม่ได้มีการร่วมรับรู้โดยเจ้าหน้าที่อำเภอเลยสักนิด เอกสารอยู่นั้น
มีรอยขีดปากกาไย้เย่เหมือนมีความพยายามจะเซ็นลายเซ็นด้วยมือ
สั้นๆ แต่ไม่สำเร็จ

แต่สิ่งที่ชัดเจนที่สุด...ชัดเจนโดยไม่จำเป็นต้องคาดเดาว่าเอกสาร
ฉบับนี้ถูกทำขึ้นโดยการบีบบังคับกันแน่ๆ คือลายนิ้วมือหลายๆ สีดำที่
ประทับลงไป

เพราะ...เจ้าตัวน่าจะมีจนวนมือสั้น เช่นชื่อไม่ไหว แล้วใช้ลูกเวร
ตะไลของเขามันก็...

สายตาคมกริบเปี่ยมประสบการณ์ของคุณอาร์ณย์อ่านร่องรอย
ที่เกิดบนกระดาษแผ่นนั้นได้แม่นยำราวตาเห็น

เอกสารตรงหน้าเขาดูแทบไม่ต่างกับเอกสารของชาวนาที่ถูกจับ
พิมพ์รอยนิ้วมือลงบนกระดาษเปล่า เพื่อบีบบังคับขายที่นาให้เจ้าหนี้
ซีโงงในเรื่องเล่าดรามามาเมื่อสักหลายสิบปีก่อน

แต่...ดราม่าในยุคศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดนี่คือ การบังคับพิมพ์ลาย
นิ้วมือเอาจากผู้หญิงบ้านๆ คนหนึ่งให้...ให้...ฮืม!

แม่่งเอ๊ย!

“ใคร...ใครอนุญาตให้แกทำแบบนี้วะ” คุณอาร์ณย์ตวาดลั่น
ขย่ำกระดาษแผ่นนั้นจนแทบป่นคามือ

เขาโกรธเสียจน...ถ้าหากว่าเขามีหนวด กันต์เชื่อว่าเขาคงหนวด กระดิกแหยงๆ ชายหนุ่มก้าวถอยหลังไปก้าวหนึ่งเมื่อพ่อเขาสืบท้าเข้าหา ด้วยท่าทางโกรธจัด

“แล้ว...ใครที่ตามไปช่วยทำเรื่องระยำพรรค์นี้กับมันวะหา!” คุณ อาริณย์หันไปหาผู้ร่วมขบวนการที่เมื่อเจอความโกรธของนายใหญ่ เข้าไปก็พากันหลบตาจู้บ ทั้งบอดี้การ์ดของกันต์ รวมถึงคนในชุดสี น้ำเงินของเขาเองที่เขาทิ้งเอาไว้เพื่อ...เพื่อ...ไม่ใช่เพื่อให้ทำแบบนี้ละโว้ย!

“ไม่มีใครแหม่งห้ามปรามไอ้ลูกเวรตะไลของฉันไม่ให้มันทำแบบนี้เลยหรือไงกันวะ” คุณอาริณย์ตวาดลั่นอย่างหัวเสีย ก่อนจะนึกขึ้นได้ ถามเสียงร้อนร่น “แล้วนี่หนุ่รลสิกาอยู่ที่ไหน ยังปลอดภัยหรือเปล่าหา ไอ้กันต์ ไอ้ลูกเวรตะไล”

“ปลอดภัยสิ” กันต์ตอบคำถามบิดาอย่างหัวเสียนิดหน่อย ไม่เห็นต้องโกรธขนาดนี้เลย นี่ลูกนะเว้ย ไม่ใช่ยายนั่นสักหน่อย หน้าชาย หนุ่มบิตเบ้เอาแต่ใจขึ้นทุกทียามต่อคำคุณๆ “ผมปล่อยตัวในที่ปลอดภัย แล้ว”

ถ้า...จะเรียกป้ายรถเมล์ที่มีผู้คนพลุกพล่านตามที่ยายนั่นร้องขอ ว่าสถานที่ปลอดภัยนั้นนะ

...อย่างน้อย...ก็ปลอดภัยกว่าการอยู่กับเขาและลูกน้องละน่า ผู้หญิงอะไรน่ารังเกียจเป็นบ้า ถ้าต้องเจอหน้ากันอีกทีนะ เขาจะ จับปีบคอเขย่าให้ดู

“ไปพาเขามา ขอแต่งงานและจัดพิธีแต่งงานซะให้เรียบร้อย” คุณอาริณย์ประกาศิตเสียงเด็ดขาด ซึ่งเวลาที่เขาใช้น้ำเสียงแบบนี้ นั้น ย่อมหมายความว่า จะไม่ยอมให้ใครปฏิเสธเขาได้

“หา” เสียงร้อนราวไ้ถูกเชือดตั้งลั่นจากคนที่เพิ่งคิดว่า...ถ้าเจอ กันอีกทีจะจับคู่กรณีปีบคอเขย่า แต่นี่พ่อยังจะให้เขา...

“อ้อ...ขอแต่งงาน...แบบสุภาพด้วยนะโว้ย ห้ามบังคับเด็ดขาด

นะ ไอ้เอกสารทุเรศๆ แบบนี้ล่ะฉันไม่เอา อย่าเอามาให้เห็นอีกเชียวนะ” คุณอาร์ณีย์ส่ายหัว

“ป้า...” กันต๋อง มองตามใบทะเบียนสมรสที่เขาอุตส่าห์ไปบังคับบริกาเอามาได้ มันถูกบิดาขยำก่อนปาทิ้งลงพื้นอย่างไม่ไยดี

“ทำให้สำเร็จภายในสามวัน ไม่งั้นฉันจะเรียกทนายให้บินมาแก้ไขพินัยกรรม ตัดแก่ออกจากกองมรดกแล้วบริจาคเงินทั้งหมดให้องค์กรการกุศล”

“ป้า!”

3

“จะจต...จริง ๆ เหรอคะ” รลิกาถามเสียงสั้น

“จริง!” กัณฑ์ตอบแบบกัณฑ์ ดวงตาคมกริบมองมาด้วยสายตาที่ทำให้คนถูกมองต้องสะดุ้ง ก้มหน้างุด ตัวสั่นเทา คำปฏิเสธที่จ้อรroj จะเอ่ยถูกกลืนหายเข้าไปในคออย่างขมขื่น

คนทั้งคู่อยู่บนรถตู้คันหนึ่ง เป็นรถตู้วีไอพีที่หรูหราที่สุดเท่าที่ รลิกาเคยเห็นมา รถคันใหญ่ ภายในก็กว้างขวาง ตกแต่งอย่างหรูหรา ทั้งเบาะหนังขนาดใหญ่ปรับเอนนอนได้ มีที่วางขา แล้วยังหมอนได้ จนเธอถูกปรับเบาะให้หมอนมาเผชิญหน้ากับเขาอยู่นี่ไง

รถจอดเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าที่ว่ากรอำเภอ คนทั้งคู่อยู่ระหว่างการรอคอยให้ลูกน้องของกัณฑ์เข้าไปติดต่อประสานงานให้มีการจัดเจ้าหน้าที่และห้องพิเศษให้อย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัว คุณลุงเสื้อสีน้ำเงินที่เขาเรียกว่า ‘น้าวร’ บอกแบบนี้ รลิกาอดแอบเหลือบมองเสียวหน้าบึ้งๆ ของคนที่อยู่ข้างๆ กันไม่ได้ เขามีรูปหน้าเรียว สันโค้งตรงโหนกแก้ม และคางทำให้ดูเข้มขึ้น ดูเป็นผู้ชายกร้าวกระด้าง คิ้วเข้มขมวดนิดๆ แบบอารมณ์ไม่ดี ดวงตาคมวาวสีดำจัดได้แพขนตาหนาที่หลุบต่ำปกปิดความรู้สึก อ่านไม่ออกเลยสักนิดว่าคิดอะไรอยู่

“ทะ...ทำไมคุณถึงต้องทำแบบนี้ให้ได้เลยละคะ” รลิกาถามเสียง

สิ้นแล้วต้องสะดุ้งเมื่อเขาตวัดตามองมาตาขวาง

“ฉันว่าฉันก็บอกกับเธอไปแล้วนะ” เสียงคำรามดุคั่นบ่งบอกว่า ถ้าเถียงเขาคงมีจุดจบที่ไม่สวยงามรออยู่

รลิกาจำต้องสงบปากสงบคำ ทั้ๆ ที่อยากจะบอกเสียเหลือเกิน ว่า ไอ้ที่เขาเอาแต่คำรามข่มขู่เธอตลอดครึ่งค่อนชั่วโมงมานี้ใช่คำตอบที่ไหนกัน...

นี่เขาเป็นนักร้องของวงดนตรีที่ชอบตั้งชื่อเพลงย้อนแย้งในตัวเอง หรือไง แบบ...ประมาณ ‘คำตอบที่ไม่ใช่คำตอบ’ อะไรแบบนี้

รลิกาถูกจับตัวมาอีกครั้งแล้ว ด้วยคนกลุ่มเดิม บอสซีโมไหนคนเดิม คราวนี้ไม่ได้ถูกทุบหัวให้สลบ สวมถุงดำมาใฝ่ที่โกดังร้างเหมือนครั้งก่อน แต่ถูกผู้ชายสามคน ‘เชิญตัว’ มาขึ้นรถตู้...ในชอยเปลี่ยวระหว่างที่เธอเดินผ่านตรอกเล็กๆ ตอนจะไปทำงานพิเศษ

วันนี้เป็นวันศุกร์ที่เธอได้รับอนุญาตให้เลิกเร็วได้ หลังจากจัดการงานต่างๆ ที่สำนักงานทนายความเรียบร้อยแล้ว เธอจึงปิดออฟฟิศตั้งแต่บ่ายสองโมง กะว่าจะไปเดินเล่นซื้อของใช้บางอย่างที่ตลาดนัดใกล้ๆ ก่อนเข้าทำงานอีกกะหนึ่งเสียหน่อย แต่ก็ไปไม่ถึง

พวกเขาเตรียมการมาเป็นอย่างจริงจังจริงๆ รถตู้แล่นมาเทียบในจังหวะที่ปลดคนจนหญิงสาวไม่อาจขัดขืน เมื่อชายสามคนเปิดประตูลงมาและเข้าล้อมปิดทางหนี พลังผายมือไปยังบนรถ หญิงสาวมองเข้าไปก็สบดวงตาคมคู่นั้นที่ทำเอาใจพลันสั่นระริกตึกตักขึ้นมาในทันใด ตาคมคู่นั้นที่ทอประกายดุร้ายหนักขึ้นกว่าครั้งก่อนอีก...ทำเอาเธอต้องหลุดคำถามออกมาว่า...

“อะ...ฉันไปช่วยชีวิตคุณพ่อคุณ...เข้าอีกแล้วหรือคะ”

ก็...คราวที่แล้วที่เขาทำแบบนี้กับเธอ เขาให้เหตุผลไว้ว่าเธอไปช่วยชีวิตพ่อเขานี่นา...

“ขึ้นรถ!” เสียงตวาดดุคั่น ดูโมโหหนักกว่าคราวที่แล้วอีก!

มีมือแข็งๆ ผลักหลังเธอจนเซ รลิกาจึงจำต้องก้าวเท้าตามแรง
ส่งนั้นขึ้นไป เพราะถึงแล้วว่อย่างไรก็ไม่เห็นวี่แววว่าจะมีใครผ่านมา
ช่วยเธอได้นี่นา...

ฮือ...คุณตำรวจขา...ช่วยหนูด้วยยย!

“แต่งงานกับฉันนะ” กันต์เอ่ยออกมาดังๆ ด้วยสีหน้าโคตร
ไม่เต็มใจและไม่ขยายความอะไรทั้งนั้น

รลิกาตั้งท่าจะสั่นหน้า เตรียมอ้าปากจะปฏิเสธ แต่ก็ต้องชะงัก
ค้าง เบิกตาโตขึ้นเสียก่อน เมื่อเห็นของที่เขาหยิบขึ้นมาวางกระแทก
บนโต๊ะเล็กที่คั่นอยู่ตรงกลางระหว่างทั้งคู่ โลหะมันวาวมีปากกระบอก
และด้ามจับขนาดเหมาะมือผู้ชายนั้นทำเอารลิกาลึกก้นคำว่า ‘ไม่’
ลงคอพร้อมน้ำลายแบบผิดๆ มองสลั่ระหว่างดวงหน้าบึ้งตึงของผู้ชาย
ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ กับกระบอกปืนที่เขาเอามาวางไว้ตรงหน้า เหมือนเป็น
เครื่องหมายว่า...ถ้าเธอปฏิเสธเขาละก็...นะ

“คะ” รลิกาสะอื้นตอบคำพร้อมน้ำตาร่วงพรูพราย จนถูกนิ้วชี้
หน้าพร้อมกับคำขู่เสียงเหยิ่ม

“หยุดร้อง!” กันต์สั่งเสียงแข็งพลางหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา
กดโหมดกล้องวิดีโอ เตรียมบันทึกภาพเคลื่อนไหว “เดี๋ยวฉันจะถาม
เธอก็ตอบว่าแต่งงานง่าย ๆ สั้นๆ แค่นั้น เข้าใจไหม”

“คะ...อะ...อะอะไรก็ได้คะ ฮือ” รลิการับคำพลางปาดน้ำตาบ่อยๆ

“จะร้องให้ทำไมเล่า!” กันต์ดูอย่างหัวเสีย

ตั้งแต่เจอผู้หญิงบีบน้ำตาใส่มาไม่เคยมีใครร้องให้ได้น้ำพุเรศเท่า
ยายนี้เลย เขาล้วงผ้าเช็ดหน้าออกจากอกเสื้อส่งให้ พलगตวัดสายตา
คมดูใส่เหมือนเป็นความหมายว่าให้หยุดร้องเดี๋ยวนี้

รลิกาจ้องผ้าเช็ดหน้าสีขาวสะอาดรีดเสียเรียบกริบผืนนั้น กัด
ริมฝีปากกลั่สนสะอื้นก่อนส่ายหน้าเบาๆ แล้วล้วงผ้าเช็ดหน้าลายการ์ตูน
ของตัวเองขึ้นมาใช้โดยไม่แม้จะแตะผ้าของเขา

รอยอาฆาตในดวงตาของกันต์ยิ่งหนักข้อขึ้นกว่าเดิมเมื่อถูก
ปฏิเสธ

ยายผู้หญิงคนนี้คิดว่าตัวเองเป็นใครถึงกล้าปฏิเสธเขา ในชีวิต
เขาไม่เคยถูกผู้หญิงปฏิเสธมาก่อนเลยจริงๆ

แต่เมื่อคิดอีกที...แน่ละ ใครมันจะปฏิเสธเงินที่เขายื่นให้กันล่ะ
ไม่ว่าจะเป็นเช็คเงินสดหรือบัตรเครดิต บรรดาผู้หญิงที่เขาคบหาอยู่
พวกนั้นล้วนแล้วแต่ถึงโลก ดีใจแทบกระโจนขึ้นจูบปากเขากันทั้งนั้น
ไม่มีใครทำท่ารังเกียจรังอนแบบยายนี้สักคน อ้อ...หรือเป็นเพราะว่า...
ดวงตาคมดุหลุบต่ำลงมองผืนผ้าในมือ อาจเพราะมันไม่ใช่เช็คเงินสด
ก็เป็นได้ ยายนี้ถึงได้รังเกียจกันขนาดนี้!

กันต์แค้นเสียดสีขึ้นจมูกพร้อมจิกสายตาทะมึนแคลนหนักขึ้นไป
อีกเมื่ออีกฝ่ายสั่งนำมุกใส่ผ้าลายการ์ตูนผืนเก่าบางนั้นอย่างไม่สงวน
กิริยาสักนิด

“อียยย...ยาย...ยายชกมกเอ๊ย!”

“รลิกา สุกนธรรสา กรุณาแต่งงานกับผมได้ไหมครับ”

คำถามนั้นทำให้ผู้ถูกถามพยักหน้ารับพร้อมน้ำตาที่ร่วงพรูพราย

“คะ” เสียงตอบแผ่วเบาออกจากเงื้อมมือแล้วยังแอบกัดฟัน
นิดหนึ่งด้วย

“จะ...ร้องให้ทำไมเล่าไฉย!” กันต์ตวาดเสียงดังราวฟ้าผ่าพลง
ตบโต๊ะบั้ง โต๊ะตัวเล็กที่คั่นกลางระหว่างทั้งคู่สะท้อนจนของบนโต๊ะ
กระดอนกุกกัก

“กะ...ก็ฉันกลัวนี่!” คนถูกขู่เข้ญคุกคามจนจิตหลุดไปแล้ว
ตะโกนตอบกลับมาเคล้าเสียงสะอื้น

ดวงตาวุ่นไหวของหญิงสาวหลุบลงมองที่โลหะมันวาวของ
อาวุธปืนที่อยู่บนโต๊ะ

“เอาใหม่!” เสียงคุกคามของกันต์ดึงให้รลิกาลุดออกจากภวังค์

ผู้ความเป็นจริงหน้าโหด...แม้จะหล่อเหลา แต่ก็โหดเหลือเกิน

“ฉันจะถาม...เธอตอบรับ คราวนี้ทำหน้าที่ให้มันเต็มใจหน่อย
เข้าใจไหม” ชายหนุ่มกะเกณฑท์และจบประโยคด้วยคำถามที่คนฟัง
อยากจะตอบว่า ‘ไม่เข้าใจ’ เสียเหลือเกิน แต่ยังรักชีวิตและรู้พอจะพยัก
หน้าหงิกหนึ่งอย่างทุกระทม

แล้วเขาก็ถามด้วยประโยคเดิม รลิกาตอบรับเบาๆ คราวนี้กลับ
น้ำตาไว้ไม่ให้ไหลได้สำเร็จ

กัณฑ์การเล่นทวนศิลป์ที่เขาใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายคำถามและ
คำตอบนั้นเอาไว้ ทำหน้าเบ้ให้สีหน้าเหยเกของรลิกา แต่เมื่อมองไปที่
สีหน้าทุกระทมของคนที่โดนรวบตัวขึ้นรถตู้มาที่เขาชูเชิฏตั้งแต่เมื่อ
ครึ่งชั่วโมงก่อนแล้ว...

ก็คงต้องยอมพอใจแค่นี้แหละ

“ทะ...ทำไมคุณต้องทำอะไรแบบนี้ด้วยคะ คราวที่แล้วก็เอาชื่อ
ฉันใส่ในทะเบียนสมรสไปแล้วไม่ใช่หรือไง” รลิกาดังคำถามแบบขลาดๆ
แต่เต็มไปด้วยความสงสัยและพยายามหาเบาะแสว่าเขาจะเอาทะเบียน
สมรสที่ใช้ไม่ได้ฉบับนั้นไปทำอะไรกันแน่

“มันใช้ไม่ได้ไง” กัณฑ์ตอบเสียงหงุดหงิด แต่เล่นเอาคนฟังสะดุ้ง
รลิกาเบิกตากว้าง สีหน้าซีดเผือดลง ทั้งงุนงงทั้งสับสนว่าเขา
รู้ได้อย่างไรว่า...ว่าเธอไปแจ้งความเพื่อทำให้เอกสารนั้นใช้ไม่ได้!

ดวงตาคมกริบมองความผิดปกติในสีหน้าอีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด
แต่ก็ไม่เอะใจอะไร เขารู้สึกว่าผู้หญิงตรงหน้านั้นเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ซี้ซลาด
และซึ้กแล้วจนเอาแต่น้ำตาคลอและออกจะไร้สมองไปบ้าง จึงไม่ได้ใส่ใจ
กับท่าที่ผิดปกตินั้นนัก เขากดส่งคลิปวิดีโอั้นไปทางแชตและพิมพ์
ข้อความบางอย่างกำกับไปอีกหลายประโยค

ไม่กี่นาทีต่อมาก็มีข้อความตอบกลับมา เป็นข้อความที่ทำเอา
ชายหนุ่มกัณฑ์กรอด สีหน้าเดือดสุดๆ กับคำถามของคุณอารัญย์

‘ไหนทะเบียนสมรส’

ไว้ย!!!

...

นั่นคือสาเหตุหลักที่ทำให้ทั้งคู่ต้องมาอยู่หน้าที่ว่าการอำเภอล หลังจากหายเข้าไปติดต่อด้านในราวสี่สิบนาที ภารกรก็กลับมาเปิดประตู เชื้อเชิญทั้งคู่ลงไปยังห้องที่จัดเตรียมไว้ให้

ที่ว่าการอำเภอบนอาคารสองชั้นกึ่งตึกกึ่งไม้สไตลโคโลเนียล สร้างมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ห้า แม้จะไม่ได้รับการบูรณะมากนัก แต่ก็ยังคงความสวยงามของสถาปัตยกรรมโบราณอายุร้อยกว่าปีที่ยังไม่ถูกกาลเวลากลิ่นกินไว้ได้

แต่...แม้สถานที่จะสวยแค่ไหน แต่รสีกาก็ไม่ได้อยากเข้าไปทำนิติกรรมที่นี้ในวันนี้อย่างให้ตายสิ หญิงสาวก้าวลงจากรถด้วยขาสั้นๆ เหลียวมองล่อกล่อกไปโดยรอบ

เมื่อ...เมื่อจะพบใครที่เธอพอจะขอความช่วยเหลือได้บ้าง แต่... ช่วงเวลาบ่ายจัดในวันทำงานวันสุดท้ายของสัปดาห์ที่อำเภอลข้างโล่งว่าง เคื่องคว้างสิ้นดี

รสีกาก้าวขาสั้นๆ ตามกันตไปในตัวอาคาร ท่ามกลางการคุ้มกันแน่นหนาจากกลุ่มคนที่ประกอบไปด้วยคนของเขาในชุดสูทสีเทากับเหล่าชายท่าทางมีอายุน้อยในเสื้อสีน้ำเงิน ล้อมกันตกับรสีกาไว้ตรงกลางขณะพากันเดินไปยังห้องที่จัดเตรียมไว้

นี่...จะไม่มีใครให้เธอขอความช่วยเหลือเลยจริงๆ เหวอ รสีกาคิดอย่างท้อแท้

แต่แล้วที่ สุดทางเดินก็มีเงาคนปรากฏ มีผู้ชายสองคนเดินสวนออกมา คนทางซ้ายเป็นชายร่างสูงใหญ่กำยำและคุ่นตา

นั่น!...สารวัตรพงศ์เฒ่า เพื่อนคุณเอเธนส์ไม่ใช่หรือ!!

นายตำรวจหนุ่มอยู่ในชุดนอกเครื่องแบบ เขามีแจ็กเก็ตสีดำ

คลุมทับเสื้อยืดสีเข้ม กางเกงยีนส์ล้าลอง และรองเท้าหุ้มข้อ เขาเดินมา
กับชายอีกคนที่ไม่คุ้นหน้า ตัวเตี้ยกว่า และท่าทางไม่ทะมัดทะแมง
เท่าเขา แต่รลิกาไม่สนใจ หญิงสาวจ้องเป้งไปยังชายหนุ่ม ส่งสารขอ
ความช่วยเหลือไปทางสายตาก็มองแรงใส่ พลังอธิษฐานอ่อนวอน
ขอความช่วยเหลือจากเขาไปด้วย

แต่อนิจจา เขาคุยติดพันกับชายอีกคนและไม่ได้หันมาดูเลยว่า
มีใครส่งสายตาว้าววนอยู่

‘โอ...คุณแพนขา...’ รลิการ่ำร้องอยู่ในใจ ‘ช่วยหันมาสนใจทาง
นี้หน่อย ช่วยหนูรัสต์ด้วย ช่วยด้วยยย’

ดวงหน้าที่หันมองตามนายตำรวจหนุ่มจนเหลียวหลังอยู่ๆ ก็ถูก
รวบคางบังคับให้หันกลับมาสบสายตากับเจ้าของมือแข็งๆ ที่ถ้ามด้วย
น้ำเสียงดุตัน

“มองอะไร ใจหมอนั่นมันมีอะไรจิ้นอะไรอะ” กันต์ถามเคื่องๆ ไม่
เคยมีผู้หญิงคนไหนที่อยู่กับเขาแล้วยังมีแก๊ใจหันไปมองผู้ชายอื่นแบบ
ยายนี้มาก่อน

รลิกาสบสายตาคมดูด้วยใจระทึก เพราะแม้แต่พยายามขอ
ความช่วยเหลือทางสายตาไปทางนายตำรวจเพื่อนสนิทเจ้านาย เธอ
จึงผลอเผยพิรุณจนคนข้างๆ เห็นถึงความผิดปกติ

...เอาละสิ!

ถ้า...ถ้าเขารู้ว่า...ว่าเมื่อไหร่เธอพยายามจะขอความช่วยเหลือจาก
ผู้พิทักษ์กฎหมายขึ้นมา

หญิงสาวกลืนน้ำลายฝืดคอขณะในหัวมีแต่ภาพเป็นที่วางบน
โต๊ะเล็กในรถลอยวนเวียนไปมา...ถ้าเขารู้ความคิดเธอมขึ้นมา

จื่อ...นางสาวรลิกาจะ...จะไม่กลายเป็นศพในข่าวบนหน้า
หนังสือพิมพ์รุ่นนี้เธออะ

“ชะ...เขาหล่อดีอะ อะ...ฉันเลยผลอมองเพลนไปหน่อย” รลิกา

กัดฟันเฉไปไปในอีกทาง

ต้อง...ต้องดึงความสนใจเขาไปในแนวอื่น แนวไหนก็ได้ที่ไม่ใช่ความคิดที่ว่าเธอกำลังขอความช่วยเหลือ

ในอำเภอเล็กๆ นี่นายตำรวจหนุ่มจัดว่าเป็นผู้ชายโสดงานดีที่ติดอันดับท็อปเท็นในละแวก ด้วยหน้าตาที่หล่อคมเข้ม และฐานะทางบ้านที่จัดว่ารวยระดับอำเภอ เขาจึงเป็นหัวข้อสนทนาของสาวๆ เสมอมา จนรลิกาชักคล้อยตามและกลายเป็นภาพลักษณ์ฝังใจไปแล้วว่าเขาคือนิยามของคำว่า...หล่อ...เลยกลายเป็นเหตุผลแรกๆ ที่คิดออกมาได้

ดวงตาคมดุถึงใส่เธอก่อนหันกลับไปมองชายร่างสูงที่เดินเลี้ยวไปตามระเบียบยาวๆ อีกทางหนึ่ง ก็นัดมองอย่างวิเคราะห์ไปที่ดวงหน้า คล้ามคมเข้มของไอ้หมอนั่น...ยายนี่ชอบคนแบบนั้นนั่นหรือ

กนต์แคนเสียงขึ้นจุ่มกอย่างเยาะหยัน “ฮี้ ก็นั่นๆ แค่นี้ก็เรียกว่าหล่อได้แล้วหรือ ไร้รสนิยมสิ้นดี”

คน ‘ไร้รสนิยม’ ถึงกับอึ้งตะลึง ตาค้าง อ้าปากค้างไปทันทีเมื่อจู่ๆ ก็ถูกประณามซะแบบว่า...นี่ก็อยากถามเขาอยู่เหมือนกันว่า หน้าตาแบบไหนถึงเรียกได้ว่ามีรสนิยมที่ดีกันล่ะ

แต่ก็...ช่างเหอะ

แม้แต่คิดงงัน รลิกาก็ถูกพาเข้ามายังห้องที่จัดเตรียมไว้อย่างไม่รู้ตัวเลยสักนิด ห้องเล็กนั้นเหมือนเป็นห้องรับรองห้องหนึ่งของที่นี่ ตกแต่งสถานที่ด้วยของโบราณสวยๆ เต็มไปหมด บนโต๊ะเล็กสเตลวิจินเทจมีโต๊ะเขียนสมรสวางรอให้เซ็นชื่ออยู่บนนั้น เมื่อไล่สายตาขึ้นมา ก็เจอกับเจ้าหน้าที่อำเภอที่หน้าตาไม่คุ้นเลย

‘ฮือ...ทำไมถึงไม่มีคนรู้จักให้ส่งสัญญาขอความช่วยเหลือเลยสักคนหนึ่งเล่า’

เจ้าหน้าที่เอ่ยทักทายพอเป็นพิธีก่อนขอเอกสารต่างๆ จนเมื่อถูกถามไปถึงทะเบียนบ้าน นัยน์ตารลิกาก็สว่างวาว

จริงสิ การจดทะเบียนสมรสต้องใช้บัตรประชาชนกับทะเบียนบ้านนี่นา บัตรประชาชนเธอถูกยึดไปและยื่นให้เจ้าหน้าที่แล้ว แต่ทะเบียนบ้านนั้น... รลิกาเกือบยืมทั้งน้ำตา เตรียมตัวจะรีบสำเนาแล้ว แต่กั้นดึกก็ชิงพูดขึ้นก่อน

“ไม่ต้องใช้ทะเบียนบ้านไม่ได้หรอกครับ” เสียงหัวนหัวทรงอำนาจนั้นมาพร้อมสีหน้าไม่สบอารมณ์

เจ้าหน้าที่อำเภอก็มองบัตรประชาชนของรลิกา เมื่อพบว่าเป็นคนในพื้นที่เขาจึงพยักหน้า

“ถ้าไม่มีการย้ายทะเบียนก็ไม่จำเป็นต้องใช้ก็ได้ครับ”

‘ม่ายยย... ใช้สิ ใช้เถอะ ใช้สักชนิดหนึ่งเหอะ นะ...นะ...’

“เออ...คุณสองคน...เต็มใจแต่งงานกันใช่ไหมครับ ฮ่าๆๆ”

เจ้าหน้าที่อำเภอหนุ่มหันมาเห็นสีหน้าเหยเกของรลิกาเข้าพอดี เลยปล่อยมุกพร้อมหัวเราะใส่อ่างอารมณ์ดี แต่ไม่รู้ทำไมหนุ่มหน้าบึ้งกับสาวหน้าเหยเกตรงหน้าถึงไม่เข้าด้วยสักชนิด

รลิกาหันหน้าไปที่ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นพยักหน้าหงึกๆ เพราะตื่นแขนถูกมือแข็งๆ บีบแรงคล้ายจะกระตุ้นเตือน

เตือน...ให้จดจำถึงข้อความที่เขาข่มขู่ไว้ตอนยังไม่ลงจากรถ

‘ถ้าเธอยังไม่ยอมตาย จงให้ความร่วมมือเสียดีๆ’

ขณะที่จดปากกาเซ็นชื่อลงไปด้วยลายมือสั้นๆ ในหัวของหญิงสาวก็เต็มไปด้วยความเป็นไปได้ทางกฎหมายว่า ทำอย่างไรทะเบียนสมรสฉบับนี้จึงจะเป็นโมฆะ การทำงานอยู่ในสำนักงานกฎหมายมาหลายปีแม้ไม่ใช่นักกฎหมาย แต่ก็ทำให้รลิกามีความรู้เรื่องกฎหมายมาตราต่างๆ รวมถึงบรรดากรณีศึกษาของลูกความเจ้านายที่มีความหลากหลายสารพัดจนน่าประหลาดใจ

ถ้าเธอไม่มีจุดมุ่งหมายจะเป็นทนายเพื่อต่อ ยอดความรู้ที่มีอยู่นี้นะ หญิงสาวกะว่าจะไปทำอาชีพเขียนนิยายขายซึ่งเป็นเป้าหมายรอง

ลงมา เพราะพลอตจากเรื่องจริงที่ผ่านหูผ่านตามาตลอดหลายปีนี้
มากมายเหลือเกิน

อา...จำได้แล้ว เคยมีกรณีหนึ่งที่มีการจดทะเบียนสมรสถูกทำให้
เป็นโมฆะเพราะ...

“เซ็นเข้าไปเร็วๆ เข้า” กันต์เอ่ยเสียงเรียบ แต่แฝงความกดดัน
ไว้เต็มเปี่ยม ดึงสติของคนที่เหมาะลอยกลับมาที่การกดปากกาให้อักษร
โย้เย้นั้นถูกเขียนครบจบสมบูรณ์เสียที

รลิกาแน่นปากขณะถอนมือออกมาช้าๆ รู้สึกว่าไม่สามารถทำ
อะไรกับเอกสารแผ่นนั้นได้แล้ว

...แต่ตอนนี้เท่านั้นแหละน่า!

คนคิดสุดจุก เก็บงำประกายดี้อันในแววตาไว้อย่างมิดชิด ยืน
ก้มหน้านิ่งเหมือนยอมรับชะตากรรมโดยดูชนิดี

ฉับพลันเธอก็คิดถึงมันออกมาได้ ‘Signal for Help’ ทำยกมือขึ้น
โดยหันฝ่ามือออก พับนิ้วโป้งเข้ามา ต่อด้วยการกำอีกสี่นิ้วกุมนิ้วโป้ง
ไว้ มันคือท่าสัญญาณมือขอความช่วยเหลือแบบสากลไงล่ะ เป็นท่าที่
เอาไว้ใช้สำหรับเวลาที่โดนคุกคามและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ หรือโดน
ข่มขู่จนไม่อาจร้องขอความช่วยเหลือได้จริงๆ นี่แหละคือสัญญาณลับ
ที่ช่วยเหลือผู้หญิงมากมาย...

รลิกายังไม่ทันทดลองยกมือขึ้นมาทำท่าทางที่คิดไว้ก็ถูกกระซอก
แขนให้เดินตามกันต์ออกไปโดยไม่ทันได้ล้าลา

ระหว่างที่เธอมัวแต่ไต่รถรองอยู่นั้น กันต์ก็เสร็จธุระของเขาแล้ว
และกำลังพับใบทะเบียนสมรสนั้น ทำท่าจะพับสี่ทบแบบง่ายๆ ลวกๆ
จนลูกน้องเขาต้องเข้ามาดึงไปรีดให้เรียบก่อนเก็บใส่ซองแข็งที่เตรียม
มาพาลางบ่นงม้งาเหมือนจะบอกว่า

“เอกสารสำคัญต้องเก็บไว้ให้ดีหน่อยสิครับคุณกันต์”

รลิกาถูกกระซอกตัวปลิวให้เดินตามเขา ส่วนสัญญาณขอความ

ช่วยเหลือนั่นนะเหรอ...เอาแค่ชอยทำให้ทันโดยไม่สะดุดโดนลากไปกับพื้นต่างๆ ที่ล้มคว่ำก็บุญแล้ว ใครมันจะไปมีปัญญาแสดงท่าทางเหล่านั้นออกมาได้

“อ้าว! นั่น หนูรัสไม่ใช่เหรอ” เสียงทักทายห้าวๆ ดังขึ้นพร้อมกับการเร่งก้าวเข้ามาขวางหน้าไว้ ทำให้กันต์ต้องหยุดฝีเท้าลงในที่สุด ชายหนุ่มมองคนตรงหน้า ก่อนเลื่อนสายตาเย็นชาจับไปที่รลิกา เหมือนจะถามว่า ‘หนูรัส?’ และการกล่าวหาในสายตานั้นเหมือนจะประณามไปในตัวว่า...ไฉ่หมอนี่มันผู้ชายคนที่เธอเคยบอกว่าหล่อจนเผลอมองเพลิน มองจนเหลียวหลังนั้นไม่ใช่เธออะ!?

“คะ...คุณแพน สวัสดิ์ค่ะ” รลิกายกมือไหว้ชายหนุ่มตรงหน้า สารวัตรพงศ์เผ่ากวาดตาจวบหนึ่งก็เห็นถึงความผิดปกติได้ไม่ยาก ผู้ชายตัวโตๆ เป็นฝูงที่ยืนล้อมล้อมอยู่รอบๆ รลิกานั้น...มองอย่างไรก็ไม่มีทางเป็นคนธรรมดาไปได้ ไม่ว่าจะเป็พวกที่สวมชุดสูทสีเทาเนี้ยบ ท่าทางเหมือนบอดีการ์ดมืออาชีพ หรือพวกคนในชุดสีน้ำเงิน ที่สำคัญคือ...ผู้ชายที่ยืนอยู่กลางวงและกุมต้นแขนของรลิกาไว้ หมอนั่นส่งรังสีอันตรายออกมาชัดเจน

พงศ์เผ่ากวาดตามองรลิกาครัวๆ ไปรอบหนึ่งก็พบสีหน้าพะอืดพะอมของหญิงสาวและสายตาแว่ววอนเป็นพิเศษจากดวงตาที่เหมือนเด็กหลงทาง

“หนูรัส...โอเคไหม มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่า” สารวัตรพงศ์เผ่าถาม พยายามทำสีหน้ายิ้มๆ ผ่อนคลายคล้ายได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันธรรมดา แต่ท่าทางขยับมือขยับขาระมัดระวังขึ้นมาหลายส่วน

“คุณแพนคะ...คือ...” รลิกาอีกอัก พยายามหาวิธีส่งสารขอความช่วยเหลือออกไป

“คงไม่มีอะไรให้ต้องช่วยหรอกครับ” กันต์ตัดบทเสียงห้วน ตัดการปฏิสัมพันธ์ของทั้งคู่ โดยการก้าวออกมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง ยืนขวาง

ระหว่างรลิกากับชายตรงหน้าเอาไว้

บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมจึงรู้สึกขุ่นใจที่รลิกาพยายามส่ง
สายตาให้คนอื่น...คนอื่นที่เป็นผู้ชาย...ผู้ชายที่เธอบอกออกมาว่า...
หน้าตาดีจนต้องมองเหลียวหลัง

Shit!

ใครใช้ให้หล่อนมองผู้ชายอื่น ใครใช้ให้หล่อนชมว่ามันหน้าตาดี
และ...ใครใช้ให้อั้หมอนี่ส่งสายตาหวังใยใส่ผู้หญิงของเขา!

‘เดี๋ยวลี...’

กัณฑ์ขมวดคิ้วมุ่นกับความคิดที่ผุดพุ่งขึ้นในสมอง

“คุณเป็นใครหรือครับ” สารวัตรพงศ์เฝ้าเล็กคิ้วถามชายหนุ่มที่
ยืนขวางอยู่ตรงหน้า

“อยากรู้ว่าคนอื่นเป็นใครโดยไม่แนะนำตัวเองก่อน...” กัณฑ์เอ่ย
เสียงหยัน บิดปากเยาะๆ “ท่าทางสถาบันการศึกษานายคงไม่เน้นเรื่อง
มารยาทสากลสักเท่าไรหรอกเลยใช่ไหม”

อา...รลิกาพลันกระจ่างแจ้งแก่ใจดูจบรรลุลุทธิธรรมแบบเซนโดย
ฉับพลัน รวากับได้ยินเสียงระฆังแห่งการตื่นรู้ลั่นกึ่งง...อยู่ในสมอง

กัณฑ์...เขาไม่ใช่ผู้ชายที่ทำท่าทางไร้มารยาท แถมยังปากเสียใส่
แต่กับเธอ...เขาเป็นอย่างนี้กับทุกคนเลยย

คุณพระ!

นี่...เขาถูกเลี้ยงดูมาอย่างไรกัน ถึงโตมาด้วยนิสัยแบบนี้แล้วยังไม่
ไม่ถูกรูมสทนาทาจนพิกลพิการไปเสียก่อน

ในความสงสัยของรลิกากลับมีความคาดหวังซ่อนอยู่...เหมือน...
ไม่อยากจะให้อีกฝ่ายรอดมาได้เท่าไร...